

Micron

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor studențești din
Institutul Politehnic „Traian Vuia” Timișoara

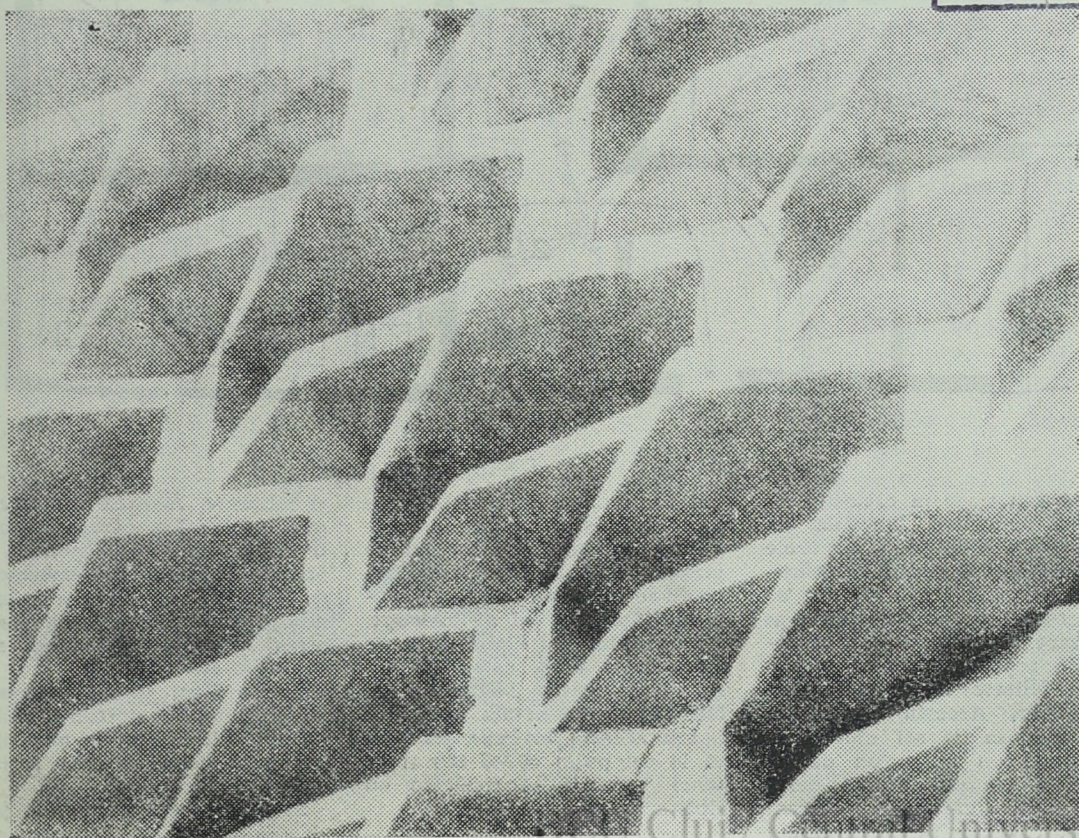
Anul III

nr. 19

aprilie - 1971

16 pagini

BIBLIOTECA UNIV. CLUJ
Nr. 503 1972
Exemplar legal

CONFERINȚA A VIII-a A UASR

Dimineața zilei de 21 februarie 1971 a cunoscut un eveniment de amplă rezonanță în viața universitară a patriei: Deschiderea lucrărilor Conferinței a VIII-a a U.A.S.R. Prilej de meditație asupra fenomenului universitar, a amploarei acestuia, a efervescenței pe care o imprimă în viața culturală și socială a țării prezența tineretului studios, cu fervoarea și dinamismul său, cu aspirațiile și înalta sa responsabilitate civică în slujirea idealurilor poporului, ale socialismului.

Desfășurată în cadrul Congresului al IX-lea al U.T.C., adevărat forum al tineretului militant, Conferința a dezbătut cu exigență și responsabilitate activitatea asociațiilor studențești din ultimii doi ani, contribuția lor la formarea multilaterală a specialiștilor, corespunzător cerințelor dezvoltării economice, științei și culturii noastre.

Într-o impresionantă unanimitate de gânduri și conștiințe delegații la conferință au exprimat adeziunea lor totală la politica internă și externă a partidului și statului, recunoștința profundă pentru condițiile tot mai bune de muncă și viață. Conferința a avut prilejul să aprecieze modul pozitiv în care s-a aplicat Hotărârea Plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie - decembrie 1967 cu privire la îmbunătățirea muncii educative în rindul tineretului, confirmând creșterea rolului asociațiilor studențești în întreaga viață universitară.

La tribuna Conferinței, am ascultat glasuri mature, constituindu-se într-un schimb de experiență fertil, preocupate să valorifice tot ceea ce poate contribui la stimularea activității asociațiilor noastre, la dezvoltarea

responsabilității profesionale și civice a studenților, la explorarea de noi posibilități pentru perfecționarea metodelor de lucru ale asociațiilor în rindul studenților, în raport cu nivelul de exigență al clipei contemporane.

Din multitudinea problemelor abordate să încercăm să desprindem câteva care au constituit centrul dezbaterilor.

Pornind de la premisa că perfecționarea procesului instructiv - educativ presupune mutații calitative în concepția studenului față de pregătire, Conferința a evidențiat necesitatea ca asociațiile să acționeze hotărât pentru creșterea responsabilității sociale a studenților față de însușirea cunoștințelor, în vederea pregătirii și formării lor ca specialiști temeinic pregătiți să răspundă cerințelor complexe ale activității de după absolvire, să contribuie la progresul neîntrerupt al societății noastre. Adaptarea acestui proces la nevoile concrete ale producției, ale vieții noastre social-economice așează alături de corelarea permanentă a planurilor și programelor de învățământ cu hotărârile adoptate de partid și de stat, efortul continuu al asociațiilor studențești de a dezvolta în rindul studenților interesul pentru pregătirea politică.

Dând o înaltă apreciere recentei îmbunătățiri a reprezentării asociațiilor în organele colective de conducere din institute și facultăți, conferința a subliniat încă odată rolul de „factori activi” al asociațiilor studențești.

Increderei care ni se acordă prin, largă autonomie, noi trebuie să-i răspundem cu seriozitatea și pasiunea care ne ca-

racterizează. Punând în fiecare acțiune inițiată cite ceva din fiecare trăsătură ce ne onorează vom avea răspunsul firesc al entuziasmului nostru.

Conferința a subliniat că asociațiilor le revine nobila misiune de a contribui și în continuare la educarea patriotică a studenților, în spiritul votamentului față de partid - forță politică conducătoare a națiunii noastre - al dragostei și respectului față de clasa muncitoare, față de întregul nostru popor.

Conferința a evidențiat că un prilej deosebit de intensificare a propunerilor asociațiilor pentru evocarea tradițiilor revoluționare ale luptei partidului și clasei muncitoare, ale întregului popor pentru dreptate, libertate și progres social, pentru relevarea succeselor repetate în dezvoltarea economică și socială în anii socialismului, este aniversarea semicentenarului Partidului Comunist Român.

Am ascultat glasuri mature definind, cu precizie și răspundere, fenomene specifice vieții studențești, realități pregnante ale vieții universitare în România anului 1971. Am ascultat toate aceste glasuri pronunțându-se cu competență asupra unor probleme de interes obșteșc. Căci afirmarea atașamentului față de principiile politicii partidului nostru, afirmarea voinței de autoperfecționare, de desăvârșire etică și intelectuală, sint chestiuni care ies dintr-o sferă de interes restrânsă. Așa încât putem afirma că universitatea respiră la unison cu întreaga națiune aerul unor anotimpuri tulburătoare...

LIVIU COTARCA

CONGRESUL TINEREȚII

Congresul al IX-lea al U.T.C. reprezintă un eveniment de seamă în viața organizației noastre, adâncimea, spiritul de răspundere al lucrărilor îi conferă un caracter de adevărată cotitură, de forum suprem al angajării totale al tinerei generații la transpunerea în viață a politicii P.C.R.

Culmile economice și spirituale ale țării noastre au înșiftoare adânc și eforturile și inteligența tineretului României, a celor 2,5 milioane de uteciști.

Pondere însemnată a tineretului pe șantierul țării implică creșterea și educarea acestuia în climatul demn al angajării conștiente, cu maxim de randament, în cel mai scurt timp la ridicarea celorlalte de seamă edificii economice și spirituale românești. Educația tinerei generații, condiție a viitorului cert, în spiritul înalțelor noastre idealuri comuniste presupune alinierea tuturor izvoarelor de educație. Școala este în centru, ca factor fundamental de educație continuă, ea crește neconștient, ea fiind de fapt instituția primă a oricărei țări ce-și îngrijește cu inteligență și hărnicie, în libertate prezentul și viitorul.

Un rol de seamă, rațiune a existenței organizației noastre U.T.C. trebuie să-și sporească continuu contribuția în educația comunistă a tinerei generații. Cunoșcând tezele marxist-leniniste, aplicarea lor creatoare aici la noi, trebuie să ajungem toți la convingeri, de la noțiunea minunată de patriotism trebuie să ajungem toți la concluzia datoriei totale față de țară exprimată sincer, deci simplu la locul nostru de muncă și confruntarea deschisă a concepției lui Marx cu concepțiile idealiste trecute sau de azi trebuie, să devină modalitatea uzitată în clasificarea ideologică a tinerei generații.

Creșterea capacității educative a U.T.C., a perspectivei încadrării rapide a tineretului în cele mai de seamă probleme ale libertății, impune participarea crescândă la conducerea acesteia.

Prezența reprezentanților tineretului în organele de conducere ale compartimentelor societății este o dovadă a creșterii democratismului socialist dar și a putinței directe de conducere.

Este necesară de asemenea creșterea democratismului în cadrul organizației noastre prin antrenarea și în organizațiile executive a cadrelor tinere ce lucrează direct în producție, în școală, prin sprijinirea organelor de conducere de tineri U.T.C. Creșterea continuă a prestigiului U.T.C. o presupune autonomia organizației de bază în organizarea întregii activități, iar pe de altă parte cunoașterea și soluționarea optimă a problemelor de muncă și viață ale tinerilor.

Consiliile pe categorii de tineri create în cadrul C.C. sint o dovadă elocventă a tendinței de diversificare, o modalitate eficientă de cunoaștere și soluționare a problemelor complexe ale tineretului țării.

Asociațiile studențești, integrante a U.T.C., le revine rolul de a contribui la educarea complexă a intelectualității de mîne.

Trebuie să ne sporim competența în abordarea problemelor perfecționării învățământului, în sensul orientării optime cu fața spre economia țării.

Problemele complexe ale A. S. au fost concretizate într-o analiză profundă la conferința ce s-a integrat unitar în efervescența Congresului al IX.

Prezența unui număr impresionant de delegații străine intervenția acestora la Congres, ne umple inimile de mîndrie pentru demnitatea drumului pe care mergem și în același timp ne arată că tineretul este azi o forță uriașă a progresului, democrației și păcii.

Prin maturitatea analizei realizate, prin modul de desfășurare Congresul al IX-lea al U.T.C. va rămîne cu siguranță un moment de culme în istoria demnă a Uniunii Tineretului Comunist.

Mari obiective în discuția Biroului C.U.A.S.

Recent a avut loc plenara biroului C.U.A.S., în prezența tovarășilor conf. dr. ing. Richard Winter, locțiitor al secretarului Comitetului pe institut al P. C. R., Gheorghe Doca, secretar al Comitetului Executiv al Consiliului U.A.S.R. și Gheorghe Crețu, președintele Consiliului U.A.S. al Centrului universitar. Vom desprinde în continuare câteva probleme mai importante din încărcata ordine de zi a plenarei.

VARIANTA STUDENTEASCĂ A ORARULUI.

Președintele Consiliului, Ioan Boldea, a informat plenara că printre alte probleme discutate în Biroul Senatului a fost prezentată și ideea întocmirii unei variante studențești a orarului pe întregul institut. Fără îndoială că nimic nu este mai constructiv decât să propui ceva concret atunci când critici. Și cum nemulțumirile la adresa orarelor există mereu, în toate facultățile, este cazul să prezentăm noi soluții care ni se pare cea mai potrivită. În jurul acestei probleme s-au purtat discuții prelungite, pe un spectru foarte larg de nuanțe, mergând de la entuziasm și pînă la scepticism în privința posibilității noastre de a realiza acest proiect. Cum pînă la urmă ideea a întrunit majoritatea, precizăm că vor fi alcătuite colective studențești pentru această încercare și ele vor dispune de absolut toate datele necesare. Și de ceva în plus: cunoașterea preferințelor reale ale studenților.

REPARTIZĂRILE ÎN CĂMINE-TRIBUT EXCLUSIV AL ASOCIAȚIEI!

În cadrul măsurilor de lărgire a autonomiei organizațiilor noastre se înscrie și ideea preluării în întregime a repartizării studenților în cămine de către resortul nostru social. S-a hotărât elaborarea unui proiect de criterii și pe baza acestuia a proiectului efectiv de repartiziție. Acestea vor fi publicate în numărul nostru din mai pentru a fi supuse dezbaterii, pentru că sînt foarte multe și complicate problemele pe care trebuie să le soluționăm în modul cel mai echitabil: distribuția căminelor pe facultăți sau nu, cămine mixte sau nu, accesul studenților foarte buni din anii mici la gradele superioare de confort, căsătorii, etc.

PROGRAMUL DE ACTIVITĂȚI PE SEMESTRUL II.

A urmat apoi analiza programului propus pentru activitățile din acest semestru. El este dominat de manifestări și acțiuni închinată glorioasei aniversări a Semicentenarului P.C.R., sărbătoare sub semnul căreia se desfășoară întreaga viață social-economică a țării în această primăvară. Se mai distîng ca acțiuni de primă importanță problema clubului și a bazei sportive a U.A.S., pe care le prezentăm pe larg în coloanele alăturate. Programul propus a fost aprobat după dezbateri, iar elementele sale esențiale sînt publicate în revista noastră.

LA CUVINTUL TOVARĂȘUL DOCA

În încheierea lucrărilor plenarei a luat cuvîntul tovarășul Gheorghe Doca, secretar al Comitetului Executiv al Consiliului U.A.S.R., care a accentuat necesitatea încadrării acțiunilor noastre în programul centrului universitar. S-a scos în evidență că în conformitate cu Rezoluția celei de-a VIII-a Conferințe a U.A.S.R., trebuie intensificate eforturile pentru acțiuni concrete de remediere a lipsurilor existente în planul pregătirii profesionale a studenților. Vorbitorul a subliniat valoarea inițiativei Consiliului nostru de a organiza la sfîrșitul acestui an „Prima sesiune științifică a tinerilor ingineri din Timișoara”, sugerînd totodată participarea la ea și a celor mai bune lucrări studențești, în contextul unei reale și eficiente colaborări a asociațiilor studențești cu comitetele U.T.C. din întreprinderi. Referindu-se la problemele sociale, tovarășul Doca a arătat că înființarea creșei studențești a centrului universitar, găzduită de institutul nostru, este un exemplu la scară întregii țări de rezolvare a unei probleme de importanță majoră. Este necesar însă ca aria preocupărilor sociale să fie lărgită, inițindu-se și alte acțiuni care să fie chiar susceptibile de aplicare pe plan național. În acest sens vorbitorul a evidențiat că trebuie realizat în cel mai scurt timp proiectul pentru preluarea de către asociație a repartizării în cămine; de asemenea, a recomandat să fie pusă în aplicare ideea pornită în definitiv din institutul nostru, a administrării de către asociație, cu titlul experimental, a unor cămine. Principala atenție însă trebuie îndreptată spre rezolvarea tuturor problemelor sociale într-un deplin spirit colegial și corect.

În încheiere, a fost scoasă în relief importanța cunoașterii și dezbaterii în toate organizațiile de an a documentelor Congresului al IX-lea al U.T.C. și Conferinței a VIII-a a U.A.S.R. Preocuparea fundamentală a asociațiilor trebuie să fie aceea de promovare a spiritului de dezbateri la toate nivelele.

Să ne facem un club adevărat

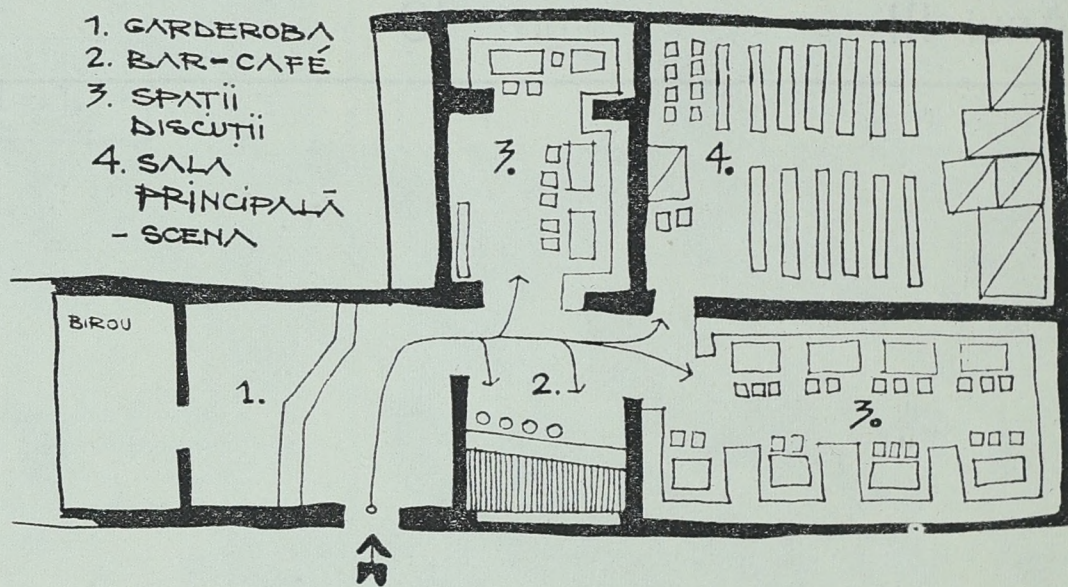
În această primăvară s-a concretizat ideea mai de mult și mai de mulți exprimată, că activitatea clubului este din ce în ce mai departe de a atrage pe studenți. A sosit în sfîrșit și timpul în care s-au purtat discuții concrete pe această temă, s-au făcut analize, iar concluzi-

fi structurate către un adevărat program de club, spre realizarea unei ambianțe atractive, plăcute, care să fie premiza necesară a concretizării unor idei de înalt nivel.

Din însărcinarea Consiliului pe institut, studentul Călin Popa, de la arhitectură, a întoc-

Toate acestea vor fi realizate din cărămidă pe care se vor așeza banchetele de lemn, prevăzute pentru confort și cu perne.

Sala 4 va fi afectată în principal acțiunilor culturale. Mobilierul ei va fi format din câteva cuburi și platforme, din bănci

le au fost trase în prezența tovarășei Ana Maria Mănăilă, secretară cu probleme culturale la Comitetul Executiv al Consiliului U.A.S.R. S-a stabilit că la actualul nivel de dotare și utilizare, precum și de concepere a acțiunilor, nu există nici o posibilitate de a ridica nivelul lor. Aceasta pentru că în starea sa de azi clubul nu constituie un cadru cit de cit agreabil, iar pe de altă parte este excesiv de mult utilizat pentru repetițiile formațiilor artistice.

S-a recunoscut că trebuie cit mai repede să trecem de la acțiuni planificate în birou pentru toți cei cinci mii de studenți ai Institutului și la care nu mai vine aproape nimeni (de bunăvoie) la altele, inițiate de grupuri de studenți interesați, care să le și realizeze efectiv, clubul oferindu-le numai cadrul și mijloacele materiale necesare. În acest scop, el va

fi structurat către un adevărat program de club, spre realizarea unei ambianțe atractive, plăcute, care să fie premiza necesară a concretizării unor idei de înalt nivel.

Din însărcinarea Consiliului pe institut, studentul Călin Popa, de la arhitectură, a întoc-

mit un proiect de transformare interiorară și remobilare, care a fost aprobat în principiu de plenara Biroului C.U.A.S., trecîndu-se la elaborarea devizului și a proiectului de execuție. Prezentăm aici ideile generale ale acestui plan, așteptînd noi sugestii pentru definitivarea lui. Pentru că ne-am hotărît să facem această invenție (estimată la cel puțin 50.000 lei) și atunci trebuie să realizăm un club așa cum ni-l dorim.

Se prevede deschiderea unei noi uși pentru acces și utilizarea integrală și a actualelor holuri. Spațiul notat cu 2 va constitui barul (pepsi, cafea, țigări și alte articole, iar cele notate cu 3 vor fi săli prevăzute cu banchete continue la pereți, mese, taburete, pentru consumarea celor mai sus menționate în condiții cit mai plăcute.

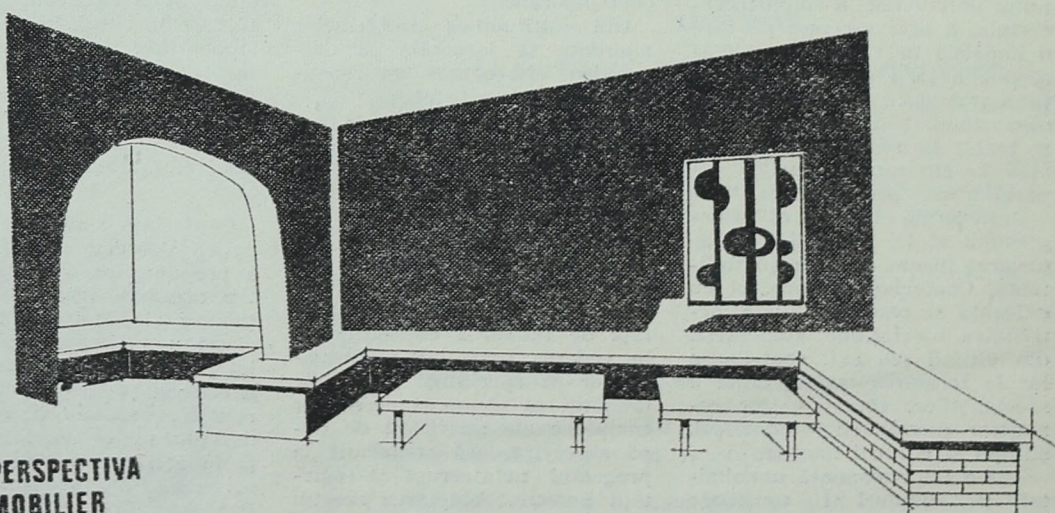
și taburete. Acestea vor fi corpuri prismatice, care vor putea fi combinate astfel încît să se poată desfășura aici spectacole de teatru, recitaluri de poezie, audiții muzicale, conferințe, mese... rotunde, dezbateri, seri de dans, etc.

Este evident că în unele ocazii, în noua sa alcătuire, clubul va putea fi utilizat în ansamblu pentru realizarea unor acțiuni deosebite.

Studiîndu-se exemple din țară și alte locuri, ținîndu-se cont și de specificul institutului nostru, se va realiza o decorație interioară modernă și o iluminare care să asigure o ambianță cit mai plăcută.

Se vor întreprinde toate eforturile pentru ca aceste transformări să fie transpuse în viață în cursul verii.

Așteptăm cu mult interes din partea colegilor noștri noi idei pentru îmbogățirea acestui proiect.

PERSPECTIVA MOBILIER

Pentru ce săpăm și cărăm pămînt ?

Al doilea mare obiectiv al acestui an (care, spre deosebire de club, se află deja în lucru) este baza sportivă a U.A.S. Într-un spațiu aflat înafara traseelor obișnuite ale majorității studenților noștri, între catedra de hidrotehnică și „Grădina bănățeană”, se realizează prin muncă patriotică un teren de sport care va fi finalmente (adică în mai) asfaltat, trasat, înconjurat bine cu plasă

de sîrmă și dotat și cu o mică tribună. Suprafața sa va permite să fie folosit concomitent ca 4 terenuri de baschet sau 2 de handbal, minișofbal ori tenis. Pentru aceasta au fost investiți deja în materiale 30.000. Această bază sportivă constituie obiectivul central al activității de muncă patriotică și este necesar

să punem umărul cu toții pentru a o construi. Fiîndcă va fi numai a noastră, fiîndcă avem atîta nevoie de ea.

În continuarea spațiului spre malul Begăi se va amenaja un loc de agrement, așa încît în ansamblu vom dispune aici de excelente condiții de recreere în aer liber.

„Memento“ între două sesiuni

Sesiunea, acest semn de întrebare ce revine mereu, obsedant la finele fiecărui semestru, făcându-se atâtea încercături atunci când trebuie să punem semnul egal în cea mai simplă operație din aritmetica elementară — adunarea — căci nu arareori constatăm spre regretul nostru, că după două examene, unu adunat cu unu ne dă... tot unu.

Și toate acestea după ce am învățat tot felul de matematici superioare, speciale și multe altele de care ne folosim oriunde și oriunde sau cel puțin ar trebui, doar la adunarea amintită cu...

— Dar bine, ne întrebăm pe drept cuvânt, atunci, unde e eroarea!

— Eroare?... iată o întrebare care de cele mai multe ori este evitată, căci fără întrebare, evident, necesitatea răspunsului e anulată și trebuie să recunoaștem că ceea ce ne deranjează este tocmai răspunsul; e atât de greu să fii propriul tău judecător, să faci un echilibru între ceea ce ai făcut și ceea ce-ți dorești să ai, presupunând că totuși dorești să tragi concluzii și poate să te cerți atunci când vezi că în munca ta, în modul în care ea a fost depusă, a fost prezent mereu același: „a fi sau a nu fi“.

Dar fiindcă oricum sesiunea trece, iar notele rămân e bine, e absolut necesar chiar să tragem unele concluzii, care deși vin după ce totul a trecut și a rămas undeva în urmă cu emoțiile, cu bucuriile și decepțiile inerente clipei, s-ar putea ca totuși să le folosim, iar la toamnă când vom fi ceva mai mari și ceva... mai buni matematicieni să nu greșim atunci când spunem că de șapte ori câte unu fac tot șapte. Și pentru a ne da puțin curaj și a ne ajuta, dar nu puțin ci cit mai

mult, ne-am gândit că nu ar strica să montăm o mică anchetă, termenul e cam pretentios dar altul nu am găsit, printre colegii noștri de la Facultatea de construcții și bineînțeles printre acei ce se străduiesc să se ridice, ca împreună, dascăli și studenți, să încercăm a scoate unele concluzii în urma sesiunii, ce nu de mult ne-a părăsit.

— Deci prima întrebare și prima sau poate primele concluzii:

— Care este opinia dumneavoastră în legătură cu recenta sesiune: marchează în comparație cu cele anterioare un progres sau nu?

La această primă întrebare din partea cadrelor didactice: prof. ing. dr. Bilă Mihai — catedra construcții hidrotehnice, conf. Geier Alfred, — catedra de matematici și conf. ing. Fleșeriu Eugen — catedra de rezistența materialelor, am primit un răspuns ce se remarcă prin omogenitatea ideilor sale:

„Sesiunea care a trecut marchează fără îndoială un progres față de sesiunile precedente, și anume un progres de ordin calitativ. Numărul studenților promoși nu s-a modificat însă în mod simțitor, în raport cu alte sesiuni dar a crescut calitatea răspunsurilor și gradul de aprofundare a cunoștințelor. De asemenea, s-a modificat în bine și atitudinea studenților față de însușirea părții aplicative, multe din tezele de la examen fiind întocmite fără greșală“.

Trebuie să recunoaștem că răspunsul ne fletează, mai ales că studenții s-au dovedit a fi mult mai economi în aprecieri; să fie de vină modestia?... Dar să vedem: toți cei șapte reprezentanți ai tagmei noastre

studențești au dat un răspuns în cor: „sesiunea a fost prea scurtă pentru 3 examene“. Mai întâi să facem însă cunoștință cu cei șapte. Prin urmare: Sepi Geoțian, Drăgan Georgeta, Tepeș Simina, Biro Anodie, Stoicea Mircea, Trits Horst și Berbuich Walter, toți anul II construcții, sînt de părere că această sesiune nu s-a ridicat la nivelul celorlalte.

Eu nu pot să spun, am trăit să o văd și pe asta; dascălii zic că e bună, iar ei modești din fire zic că nu?!? Așa că am lansat a doua întrebare: — mai întâi pentru profesori: „Considerați materia dumneavoastră dificilă? — Dacă da, atunci ce recomandați studenților în vederea facilitării asimilării ei?“

În general răspunsurile au vizat aceleași probleme, mai interesant ni s-a părut totuși cel al tovarășului conferențiar Fleșeriu:

„Nu cred că disciplina pe care o predau este atât de dificilă încît să depășească capacitatea de înțelegere și de muncă a unui student mijlociu. Recomand studenților aceleași lucruri pe care le recomand în mod continuu și în procesul de învățămînt: preocuparea continuă și serioasă pentru studiu, înțelegere, interpretare și nu memorizare a materiei. Toate disciplinele sînt dificile atunci cînd studierea este superficială, dar dacă însă, studiul este făcut în mod conștient, la timp, în baza înțelegerii fenomenelor atunci însușirea cunoștințelor se face pe nesimțite, iar promovarea examenului devine o problemă cu caracter formal.“

— Apoi pentru studenți: „Considerați anumite materii dificile? De ce? Cum înțelegeți să facilitați asimilarea lor?“

Răspunsurile au fost destul de eterogene și nu întotdeauna concludente:

— Simina: Sînt dificile examenele la materiile unde nu ești zilnic la curs;

— Mircea: — Consider că toate materiile au gradul lor de dificultate, la unele fiind accentuat și de faptul că se extinde predarea lor pe o mare perioadă de timp.

— Geoțian: Sînt dificile materiile de specialitate cu pondere mare în pregătirea unui viitor inginer.

Soluțiile în general sînt aceleași: studiu perseverent, frecvență bună la cursuri și seminare, lucrări efectuate în termen, la care noi am mai adăuga prezentarea în număr cit mai mare a studenților la examenele parțiale (asta și pentru Mircea) precum și necesitatea intensificării acțiunii de elaborare a cursurilor litografiate (pentru ca nici Anica să nu mai aibă de ce se plînge...).

Din nou o întrebare directă și reciprocă, pentru cadrele didactice și pentru studenți:

„Care este părerea dumneavoastră, despre studenții care nu au promovat examenul la disciplina pe care o predați?“

Răspuns în unanimitate: „Credem că acești studenți ar trebui să se pună în mod serios pe studiu, să fie mai exigenți față de propria lor persoană, să nu uite că toate aceste condiții minunate pe care ei le au la dispoziție, obligă“.

Iar noi înainte de a enunța întrebarea reciprocă pentru studenți, am dori să le recomandăm acestora și colegilor lor că a merge la examen după principiul „Ne dați sau nu ne dați“,

nu este o cale prea fericită, pentru că Fortuna își are aleșii ei care sînt atât de puțini, de parcă nici n-ar fi...“

— „Care este opinia dv. despre profesorii la ale căror materii a fost înregistrat un procent ridicat de nepromovați?“

În general răspunsurile au subliniat obiectivitatea calificativelor cordate la examene cu unele mențiuni care ar fi de exemplu: „Poate că acești profesori sînt totuși puțin prea severi...“

Deci la acest capitol se pare că toată lumea are în mare cam aceleași păreri, încît cred că putem trece la următoarea întrebare, care se remarcă printr-o nouă varietate de răspunsuri.

— Considerați actualul sistem de examinare edificator în ceea ce privește nivelul cunoștințelor studentului? dacă nu, care sînt propunerile dumneavoastră în acest sens?

— Tovarășul profesor Bilă remarcă cu această ocazie eficiența examenelor scrise-oral care permit o examinare profundă a bagajului de cunoștințe al studentului, dînd posibilitate totodată acestuia să se adapteze conform caracteristicilor sale psihice; unii studenți scriu mai bine, alții dimpotrivă dau răspunsuri mai bune la oral.

— Tovarășul conferențiar Fleșeriu este de părere că examinatorul poate întotdeauna să-și dea seama de nivelul cunoștințelor studentului prin cîteva întrebări de principiu adresate înțelegerii acestuia, întrebări care în multe cazuri sînt hotărîtoare pentru acordarea notei.

Un răspuns deosebit de interesant la această întrebare am primit de la tovarășul conferențiar Geier: „Sistemul actual de examinare, după părerea mea, nu mai corespunde cu bogăția de idei și metode prezentate la fiecare disciplină, datorită dezvoltării uriașe a tuturor științelor în ultimii 30 de ani. Noi examinăm încă gradul în care un student a reușit să memorigeze un curs și nu putem întotdeauna suficient accent pe examinarea modului cum un student știe să rezolve problemele teoretice și practice la care se referă cursul respectiv.“

Admit modul de examinare la facultățile din Belgrad, unde studentul își pregătește răspunsul la întrebarea examinatorului, folosind cursuri și notițe bineînțeles întrebările la examen sînt astfel puse, încît răspunsul este o verificare a cunoștințelor obținute, bazîndu-se mai mult pe judecată și pe folosirea bibliografiei, decît pe o redare mai mult sau mai puțin mecanică a unor fapte și justificare matematică stereotipă a acestora“.

Toți studenții sînt de părere că actualul sistem de examinare prezintă unele lacune, prin faptul că uneori au „lapsus trecător“ poate să pericliteze promovarea examenului. Considerăm că înlăturarea acestui răspuns depinde în mare măsură de examinator, dar credem totodată că desfășurarea examenelor sub forma unor discuții simple asupra materiei între examinatori și student, în cadrul unor servicii mai largi ar elimina doza de subiectivism care mai persistă astăzi uneori în acordarea unei note.

S-a putut remarca din răspunsurile anterioare ale studenților o oarecare rețineră a acestora atunci cînd întrebările vizau în mod direct părerea lor despre omul de la catedră. De aceea ne-am gândit să punem o întrebare care să aducă pulsuodocitate în această treabă:

— „Care este în general opinia dv. despre relațiile student-cadre didactice?“

Din partea dascălilor am primit din nou răspunsuri destul de variate. Astfel tovarășul profesor Bilă arată că „relațiile student-profesor trebuie să fie foarte strînse. Acest fapt fiind foarte important în formarea impresiei studentului despre disciplina respectivă. Un student care este atașat de dascălul său, iubește și materia predată de acesta“.

Tovarășul conf. Geier și tovarășul conf. Fleșeriu sînt în genere de aceeași părere, arătînd că: „Relațiile student-profesor sînt uneori forțate, fiindcă unii studenți nu au încă gradul de maturitate pentru o purtare corespunzătoare în asemenea relații, iar unele cadre didactice nu au găsit încă forma corespunzătoare de a se apropia de student. În această privință mai avem încă multe de făcut...“.

Din partea studenților am ales coreprezentativ răspunsul lui Horst.

— Aș dori ca profesorii să fie mult mai apropiați de noi. Mulți studenți sînt prea timizi pentru a-i întreba ceva. Dascălilor nu li se stîrbește în nici un fel prestigiul dacă se apropie mai mult de studenți. O dată de exemplu, studenții ar deveni mai activi, mult mai numeroși la consultații, iar colaborarea profesor-student ar fi mult mai rodnică“.

Există de asemenea părerea că un rol hotărîtor în această privință îl au asistenții, dar care se pare că în destule cazuri nu au o atitudine favorabilă dezvoltării acestor relații. Cel puțin așa reiese din răspunsul lui Mircea:

„Nu vreau să generalizez cazul, dar este neplăcut ca tocmai asistenții, ei care sînt cel mai apropiați de studenți, care pînă nu de mult mai erau studenți și care mai păstrează încă nostalgia anilor de studenție, ei încearcă accentuarea diferenței student-cadru didactic“.

Păreri în această privință credem că sînt foarte multe, probabil că ambele părți sînt de vină acolo unde aceste relații au un caracter mai „aspru“. În-barea care se pune este, cine trebuie să facă primul pas? Noi vedem că nu numeroșii studenți...

Din dorința de a cunoaște care sînt sentimentele pe care cele două părți le au una față de cealaltă, am adresat această ultimă întrebare:

— „Doriți să transmiteți ceva dascălilor noștri? (respectiv studenților).“

Făcînd o sinteză a răspunsurilor date de către studenți, răspunsuri la care ne asociem și noi, dorim să transmitem dascălilor noștri mulțumirile noastre pentru activitatea ce o depun în folosul nostru zi de zi, luîndu-ne angajamentul să ne străduim să fim la înălțimea titlului de inginer atunci cînd vom fi fiecare la locul nostru de muncă și să nu-i uităm niciodată.

Din partea dascălilor am ales ca exponent al atașamentului față de meseria de profesor, față de studenții din acest institut răspunsul tov. conf. Geier, care va încheia de altfel așa zisa noastră anchetă:

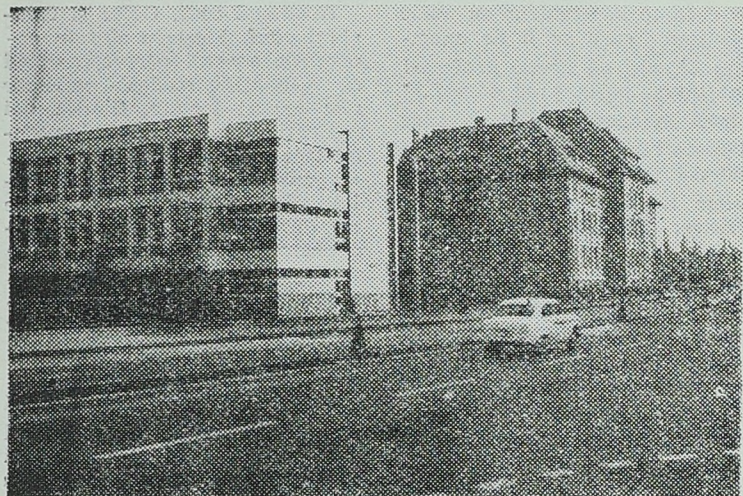
„Vă rog să transmiteți tuturor studenților caldele mele simpatii și dragostea pe care o am pentru generațiile tinere, a căror dezvoltare și maturizare o urmăresc de un sfert de veac cu sfaturi, exemplificări și multitudinea în prezentarea disciplinelor matematice, spre a fi mai ușor accesibile.“

Dați mai multă ascultare dascălilor noștri, dragi studenți, chiar dacă aceste sfaturi vă cer un efort pentru realizarea lor. Partidul și Statul nostru socialist v-au creat condiții nemai-văzute. Folosiți-le spre binele vostru și al societății noastre!“

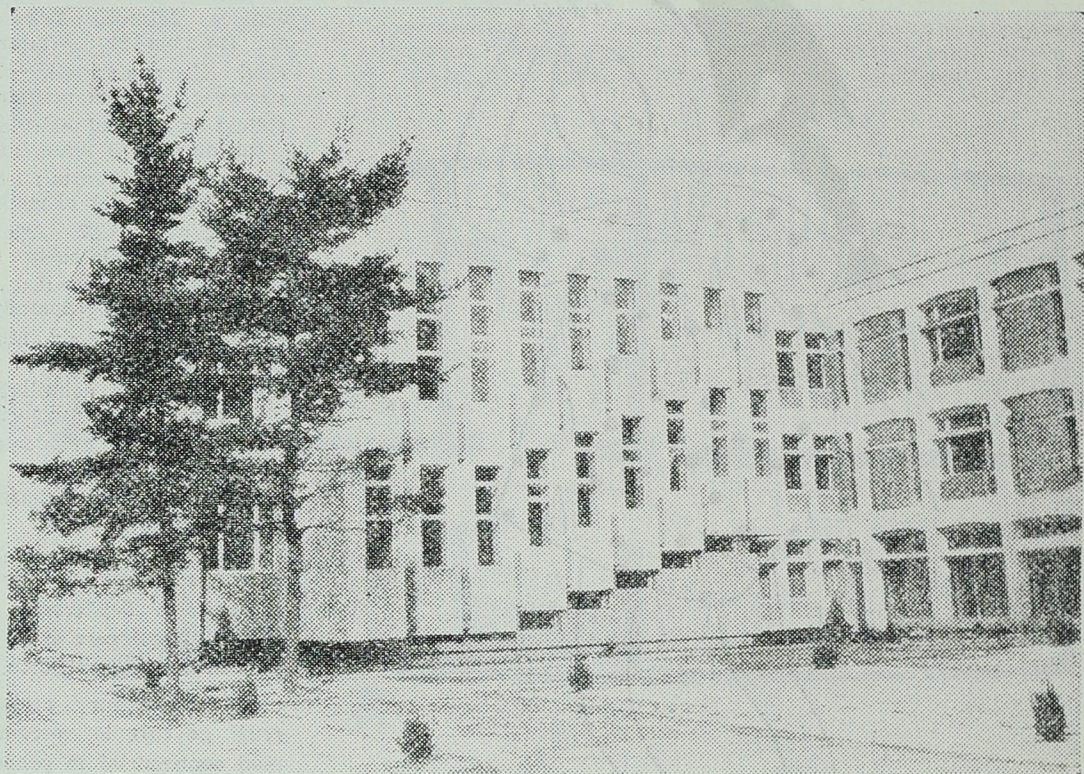
Realizată de DAN DUBINA
Facult. de c-ții
anul II

C I N C I N A L U L

Spații noi de învățămînt

5211 m²

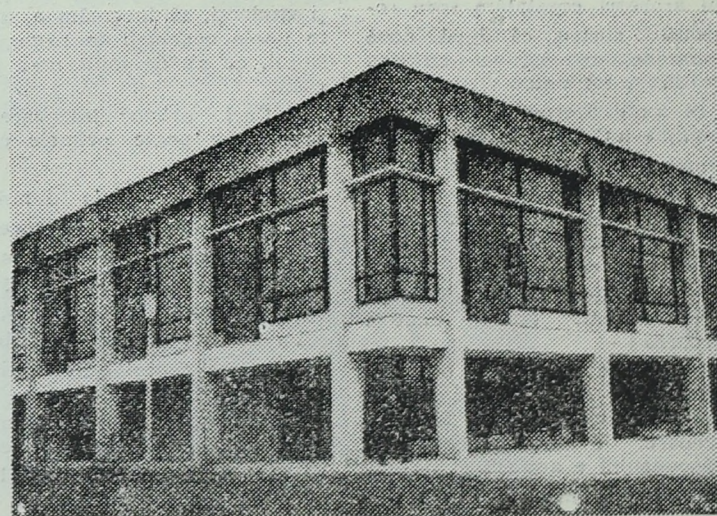

INVESTIȚII UTILAJE ȘI APARATURA :

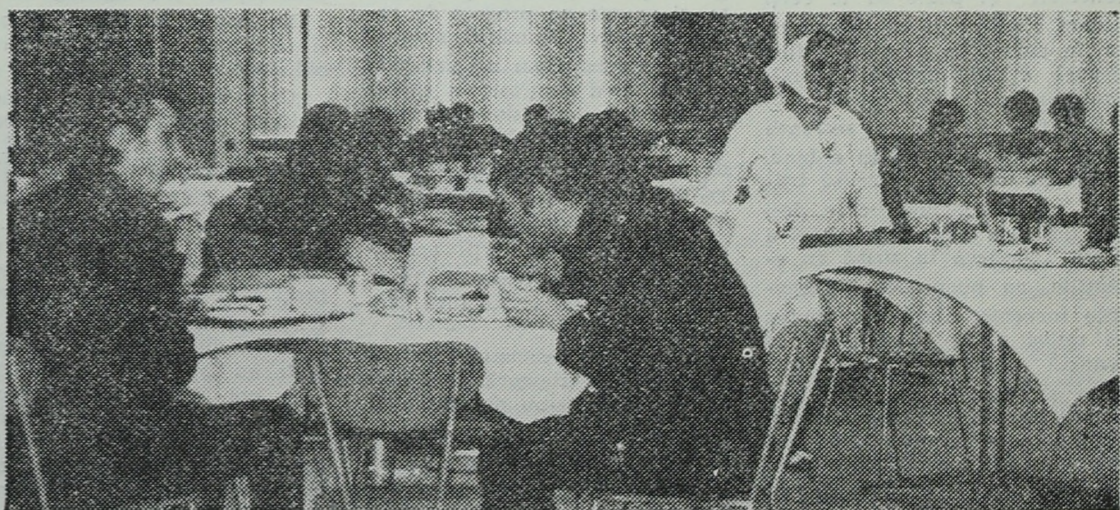
13.057.233 lei

**CANTINA
1 COMPLEX**

7 cămine noi

CUVÎNTUL PARTIDULUI

Primul articol pe care l-am scris pentru „presă” a apărut în 1942 în „Apărarea” ilegală. Trata despre situația tineretului din fabrici, școli și de la sate. Acum organul tineretului din Politehnica timișoreană mi-a solicitat un articol în cinstea semicentenarului Partidului. Incerc să răspund acestei solicitări.

Studentii care trec astăzi prin fața vechii clădiri a Școlii politice din Timișoara de pe Boulevardul Mihai Viteazul (azi pavilionul Facultății de mecanică a Institutului politehnic „Traian Vuia”), de bună seamă nu știu că acolo, în anii celui de-al doilea război mondial, duceau fire ale activității din ilegalitate a Partidului Comunist Român. La etajul I, în partea dinspre boulevard, unde actualmente se află laboratorul de termotehnică, era laboratorul de măsură electrice. Acolo, la loc sigur, în interiorul unor aparate care nu erau accesibile decât asistentului, erau ascunse documente ilegale ale unui colectiv de agitație și propagandă al Comitetului Regional. Tot acolo păstram și importanta Rezoluție a C.C. al P.C.R. și Platforma program din septembrie 1941, care trasa liniile directoare ale luptei împotriva fascismului, a regimului antonesciano-hitlerist, indicind obiectivele concrete ale luptei. Sarcina colectivului era elaborarea și redactarea de diferite mijloace de propagandă și agitație, în primul rând a unui periodic.

Indrumată și editată de Partidul Comunist Român, presa ilegală din acei ani a însemnat o adevărată rază de lumină în beznă, fiind trează increderea maselor în victoria asupra fascismului, mobilizându-le la luptă. Și în Banat au apărut, în decursul anilor, editate de Partid sau sub egida unor organizații de masă conduse de Partid, diferite publicații ilegale ca „Apărarea”, „Népszabadság”, „Lupta patriotică”, „România Liberă” (distinctă de cea care apărea la București), etc.

Desigur că amploarea și periodicitatea apariției erau impuse de condițiile teroarei fasciste. Cei care nu cunoașeau aceste condiții cu greu își pot imagina munca migăloasă, plină de primejdii și precauții, abnegația și sacrificiul cu care s-a editat presa în anii grei ai ilegalității și îndeosebi ai dictaturii antonesciene. Eu le-am cunoscut direct căci în acea perioadă am participat mult timp la această activitate. Se lucra în cea mai strictă conspirativitate. La „redacție”, al cărui sediu se schimba cât mai des, nu lucram mai mult de trei-patru tovarăși, care pe cât posibil nu-și cunoșteau reciproc identitatea. Materialele erau redactate pe baza documentării proprii cit și a numeroaselor informații-corespondențe primite de la comuniști, uteciști și simpatizanți ai partidului din fabrici, instituții, de la sate și chiar din închisorile în care zăceau luptători antifasciști care reușeau să deoazeoă vigența paznicilor. Articolele publicate erau scurte, concise, sobre. Ele reflectau situația reală a maselor muncitoare din Banat, le ajutau să înțeleagă cauzele dezastrului în care ne aflam precum și singura cale de ieșire: stringerea tuturor forțelor și mobilizarea la luptă împotriva dictaturii fasciste, împotriva cotropitorilor hitleriști și a războiului lor odios. Pentru a putea fi ușor transmise de la om la om, ziarele ilegale erau la noi bătute la mașină pe foiță, utilizând ambele fețe. În ultimul timp, spre a putea fi multiplicare în număr mai mare erau trase la șapilograf (la București „România liberă” apă-

rea tipărită cu litere minuscule). Totul trebuia concentrat la maximum, căci în câteva pagini, de formatul utilizat la mașina de scris, trebuiau expuse, lămurite, cât mai multe probleme iar „redactorii” nu erau de meserie.

După ce ziarul era discutat în colectiv, definitiv, manuscrisul trebuia transmis, printr-un intermediar necunoscut, altui colectiv pentru a fi multiplicat. Alte dificultăți, alte precauții. Zgomotul penitei care alunecă pe hirtie nu se aude în vecini dar tăcânitul mașinii de scris se aude. Apoi organele de reprimare căutau să țină evidența riguroasă a tuturor mașinilor de multiplicare, căci cu ajutorul unui text, dactilografiat, specialiștii puteau identifica mașina cu care a fost scris, deci un fir cu ajutorul căruia copiii siguranței să poată eventual să depisteze pe redactor (era impusă, sub pedepse severe, declararea tuturor mijloacelor de multiplicare).

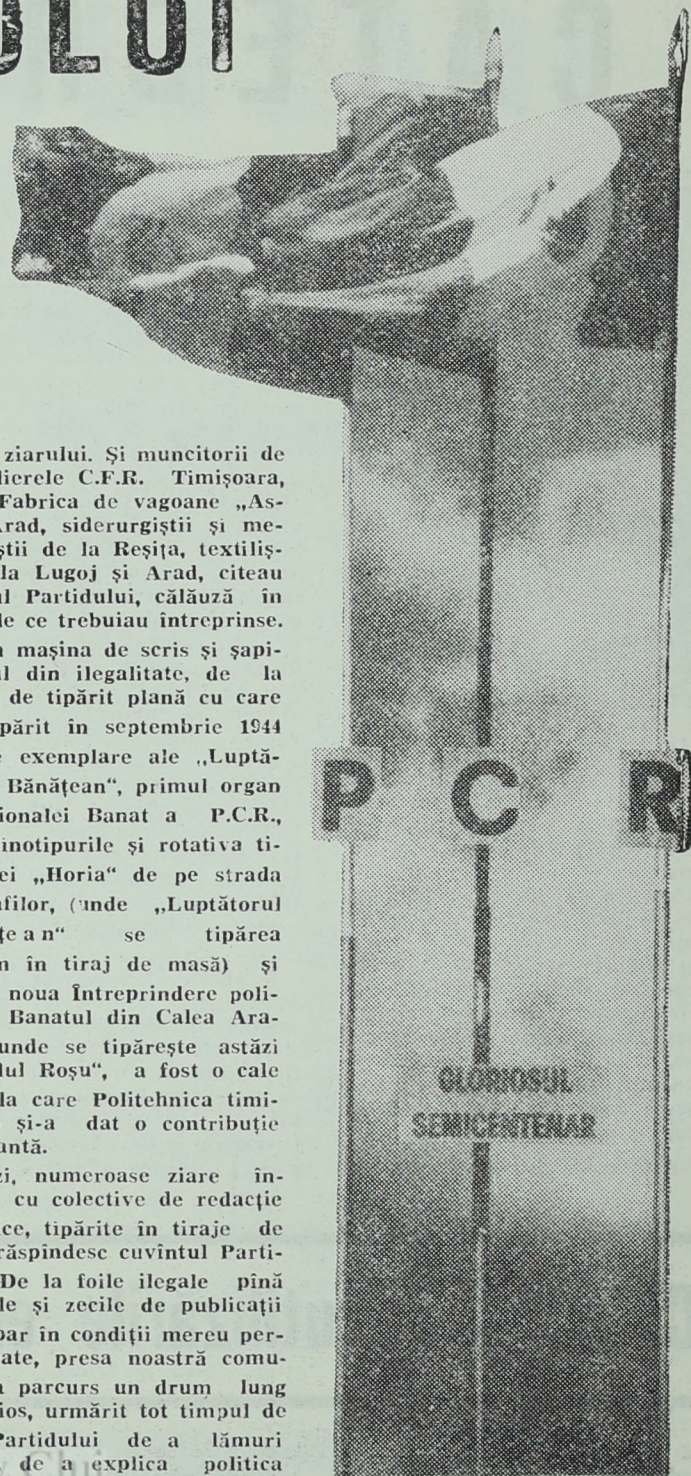
O dată terminată munca laborioasă de stringere a informațiilor, de redactare a articolelor și de multiplicare a ziarului, începea munca grea și periculoasă de răspindire a lui. La această activitate luau parte zeci de membri și simpatizanți ai partidului, muncitori, intelectuali, funcționari, țărani. Ei preluau exemplarele cu cea mai mare precauție și le răspindeau la locurile de muncă. Spre deosebire de manifeste, fluturași, lozinci, etc. care erau răspindite sau depuse în diferite locuri, lipite sau scrise pe pereți, etc. spre a fi citite, ziarele erau predate în mîini sigure, încercate. Ele treceau de la om la om, erau comentate, analizate între patru ochi sau în grupuri mici. Curieri speciali transportau ziarele de la Timișoara la Reșița, la Lugoj, la Arad și alte centre industriale. „Citește și dă mai departe” era cuvîntul de ordine al răspindi-

torilor ziarului. Și muncitorii de la Atelierele C.F.R. Timișoara, de la Fabrica de vagoane „Astra”—Arad, siderurgistii și metalurgistii de la Reșița, textiliștii de la Lugoj și Arad, citeau cuvîntul Partidului, călăuză în acțiunile ce trebuiau întreprinse.

De la mașina de scris și șapilograf din ilegalitate, de la mașina de tipărit plană cu care s-au tipărit în septembrie 1944 primele exemplare ale „Luptătorului Bănățean”, primul organ al Regionalei Banat a P.C.R., de la linotipurile și rotative tipografice „Horia” de pe strada Tip grafilor, (unde „Luptătorul Bănățean” se tipărea de-acum în tiraj de masă) și pînă la noua întreprindere poligrafică Banatul din Calea Aradului, unde se tipărește astăzi „Drapelul Roșu”, a fost o cale lungă, la care Politehnica timișoreană și-a dat o contribuție importantă.

Astăzi, numeroase ziare încadrate cu colective de redacție puternice, tipărite în tiraje de masă, răspindesc cuvîntul Partidului. De la foile ilegale pînă la zecile și zecile de publicații care apar în condiții mereu perfecționate, presa noastră comunistă a parcurs un drum lung și glorios, urmărit tot timpul de grija Partidului de a lămuri masele, de a explica politica sa, de a le mobiliza la muncă și luptă pentru noi și noi realizări.

Conf. ing. I. GH. CIMPONERIU

Manifestări închinare semicentenarului Partidului

— La casa de cultură a studenților din București au avut loc lucrările Colocviului „Partidul Comunist Român și mișcarea democratică studențească” organizat de Consiliul Uniunilor Asociațiilor Studențești din Centrul universitar București”, în cadrul manifestărilor consacrate semicentenarului partidului. La festivitatea de deschidere au participat Dumitru Popa, membru al Comitetului Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, prim-secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., primarul general al Capitalei, reprezentanți ai conducerii U.A.S.R., cadre didactice, studenți din toate instituțiile de învățămînt superior ale capitalei. Cuvîntul inaugural a fost rostit de Alexandru Soare, președintele Consiliului U.A.S. din Centrul Universitar București. În continuare, au fost prezentate numeroase comunicări și referate care s-au referit la rolul istoric al Partidului Comunist Român, ca forță politică conducătoare a socie-

tății noastre contemporane, tradițiile lui revoluționare, lupta studențimii din țara noastră sub îndrumarea partidului, pentru transpunerea în viață a idealurilor de libertate națională și socială etc. O serie de lucrări au scos în evidență grija manifestată de partid pentru îmbunătățirea permanentă a condițiilor de trai și studiu ale tineretului universitar, acțiunile întreprinse de Partidul Comunist Român în toate domeniile de activitate, în vederea făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate.

Tot în cadrul manifestărilor consacrate semicentenarului partidului, la Casa de cultură a studenților din București s-a deschis o expoziție de artă fotografică, ilustrînd aspecte din muncă și preocupările studenților din institutele de învățămînt superior din capitală.

În prezența organelor de partid și de stat, a membrilor biroului Comitetului județean Timiș pentru cultură și artă a avut loc re-

cent vernisajul expoziției de carte organizată de Biblioteca municipală Timișoara, dedicată sărbătoririi semicentenarului partidului. Expoziția cuprinde aproximativ 300 de lucrări selectivice ce ilustrează momente de seamă din istoria mișcării revoluționare și democratice a țării noastre. În prima încăpere facem cunoștință, prin intermediul lucrărilor expuse cu tradiția mișcării democratice din România, cu crearea primei organizații muncitorești, cu mișcările revoluționare ale țăranilor (Bobilna, războiul țăranesc, revoluția din 1821 și apoi anul 1848). Sint expuse lucrări ce tratează începutul mișcării revoluționare, a conceptului de literatură socialistă, apariția presei muncitorești și socialiste, legăturile mișcării muncitorești din țara noastră cu mișcarea muncitorească internațională. Bogat reprezentat este sectorul ce ilustrează anii revoluției populare din țara noastră. Ultima și cea mai sugestivă — vitrina ce ilustrează anii construcției socialiste

— cuprinde cele mai noi apariții ale editurilor de literatură beltristică și politică. Publicul aflat la vernisaj a manifestat un interes deosebit pentru ținuta expoziției, pentru modul în care a fost concepută.

Cadrele didactice și cursanții de la Școala de partid din Timișoara s-au întâlnit recent în cadrul unui simpozion omagial cu tovarășii: Iosif Bayerle, membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, președintele Colegiului județean de partid Timiș, Toma Ivanici și Alexandru Simlovici, vechi militanți ai mișcării muncitorești din țara noastră. Evocînd trecutul de luptă al partidului, momente deosebite ale activității comunistilor în anii grei ai ilegalității, oaspeții s-au referit în mod concret la acțiunile revoluționare desfășurate pe meleagurile bănățene, la care au participat. Convingător, atractiv, ei au relatat modul în care partidul a reușit să mobilizeze masele în luptă împotriva exploatarei capitaliste, a fascismului, pentru transformarea revoluționară a societății.

Primul Festival național al studenților din Institutele de artă a avut loc în primăvara aceasta fără un caracter competitiv, constituind o amplă manifes-

tare artistică omagială, dedicată de studenți semicentenarului partidului. Aproape 1.000 de studenți din institutele de artă ale țării, dar și din facultățile cu profil artistic ale institutelor pedagogice de trei ani au participat la Festival. Gongul de deschidere a fost dat la București în 22 aprilie la Casa de cultură a studenților. Aici s-au desfășurat lucrările „Colocviului de teorie și critică de artă”. La Timișoara începînd din 23 aprilie pînă în 25 aprilie s-a desfășurat Festivalul de muzică, reunind circa 600 de studenți constituiți în cunoscute și apreciate formații: orchestra „Academia” — București, formația de cameră „Muzica Viva” — Iași, corul „Gaudemus” — București, orchestra de diode — nouitate — Tg. Mureș. În zilele de 24-25 aprilie, orașul Tg. Mureș a găzduit „Festivalul de teatru și film”. Aici au fost prezentate cele mai bune spectacole de teatru ale studenților, recitaluri de poezie, filme — de fapt producțiile celor două institute de profil din țară. La Cluj este deschis „Salonul de arte plastice” la care expun studenții institutelor de arte plastice. Lucrările abordează tematică largă și sint din cele mai diverse domenii: pictură, sculptură, grafică, decorațiuni interioare. Acest prim Festival s-a conturat ca un eveniment artistic de ținută și prestigiu.

CATEDRE ȘI REALIZĂRI

Academicianul Corneliu Mikloși

Această catedră a fost constituită în cadrul Facultății de electrotehnică în anul 1950 sub conducerea acad. Corneliu Mikloși. În ce privește disciplinele înglobate în ea trebuie remarcat că a existat în trecut și persistă și în prezent o discuție și poate chiar și nedumeriri în jurul denumirii lor și a catedrei. Pentru a face lumină în această chestiune controversată, se va recapitula pe scurt evoluția disciplinelor în cauză din cadrul catedrei.

La început, disciplina denumi-

utilajul electromecanic industrial, tracțiunea electrică și utilizările energiei electrice (electrotermie, iluminat și instalații electrice) ale căror preocupări sînt îndreptate spre aplicațiile concrete ale energiei electrice. Aceste discipline au apărut în planurile de învățămînt abia după reforma învățămîntului din 1948. Prin conținutul lor, aceste discipline contribuie în mare măsură la profilarea specialității viitorilor ingineri de la secția electromecanică a Facultății de electrotehnică. Această specializare are un caracter larg, iar experiența de pînă acum dovedește că pe baza cunoștințelor teoretice și profesionale însușite în facultate, tinerii ingineri, formați la această secție, se pot afirma cu succes în cele mai variate ramuri industriale.

Primul șef al catedrei între 1950-1962, acad. prof. Corneliu Mikloși s-a născut la 5 martie 1887 în comuna Covășinț județul Arad. În anii 1905-1906 studiază la Karlsruhe, iar în 1909 este promovat inginer mecanic la Politehnica din Budapesta.

În 1912 este promovat doctor în științele tehnice iar în 1918 susține lucrarea sa de abilitare și în 1919 obține gradul didactic de docent. În 1919 se întoarce în patrie fiind numit director al „Întreprinderilor electromecanice din Timișoara”, în cadrul cărora a activat neîn-

Prof. Mikloși a mai făcut parte — între anii 1925 și 1930 — din corpul didactic al Politehnicii din Timișoara.

În semn de recunoaștere a meritorilor sale i s-au acordat mai multe medalii și decorații. Drept încununare a întregii sale activități, el a fost ales în 1955 membru titular al Academiei.

O trăsătură fundamentală în activitatea științifică a acad. Mikloși a fost originalitatea, gândirea sistematică, ordinea și disciplina în muncă. A participat la numeroase congrese și conferințe internaționale cu lucrări originale sau a adus contribuții valoroase la aceste reuniuni prin intervențiile sale de înaltă competență.

Ca pedagog, acad. Mikloși a fost pilda profesorului universitar care, prin exemplul personal pe care l-a dat studenților, prin competența sa înaltă, prin informarea lui la zi asupra progreselor din domeniul specialității sale, prin disciplinarea gândirii, prin claritatea expunerilor, prin conștiinciozitatea cu care și-a îndeplinit sarcinile sale didactice și prin exigența sa, nu numai că i-a învățat pe studenți, dar i-a pregătit și pentru viață.

Pentru a veni în sprijinul studenților, în cadrul activității sale didactice a elaborat 6 cursuri editate pe plan local și la E.D.P. Prin exemplul său

care nu a moștenit de la vechea Facultate de electromecanică nici un fel de înzestrare materială. Necesitatea arzătoare de înființare a laboratoarelor s-a constatat și s-a sesizat de toate cadrele didactice de la catedră încă din anii 1950-1951 datorită faptului că se executau lucrările de la disciplinele catedrei în laboratoarele altor catedre.

În anul 1952 s-a propus construirea unei hale de 15 X 50 m pentru toate laboratoarele catedrei. De la enunțarea unei idei și pînă la realizarea ei mai este însă un drum lung și foarte anevoios de străbătut, care în problema halei n-a putut fi parcurs cu insistențele depuse. Așa s-a impus să se accepte de catedră singura soluție posibilă atunci și anume amenajarea spațiului din subsolul clădirii facultății în starea de fost depozit de cărbuni și de cartofi. Dar și pentru realizarea acestei soluții a fost nevoie de a apela la înțelegerea altor catedre, a conducerii institutului cu atât mai mult că spațiul a fost solicitat și de către alte catedre.

Amenajarea și utilizarea lor a început în anul 1956.

În ce privește realizarea alimentării cu energie electrică a laboratoarelor a fost nevoie de obținerea cablului de forță ceea ce s-a asigurat cu ajutorul MECIPT-ului. Primele mașini și aparate au fost transferuri realizate cu ajutorul binevoitor al absolvenților facultății repartizați în diferite întreprinderi industriale. Urmărirea tuturor acestor probleme a reclamat contribuția entuziastă a tuturor membrilor colectivului de catedră.

Trebuie menționat că în urma acestei activități instalațiile laboratoarelor s-au realizat aproape în totalitatea lor prin autoutilare, pe baza proiectelor de diplomă ale studenților sau ale conceptelor cadrelor didactice de la catedră.

Odată cu conturarea din ce în ce mai clară a domeniilor de activitate și cu întărirea bazei materiale a apărut și s-a intensificat la catedră munca de cercetare științifică. Pe lângă cercetări cu caracter fundamental această activitate s-a orientat

apoi cu precădere pe problemele izvorite din necesitățile producției industriale. Dintre contractele de colaborare încheiate cu institute de cercetare și proiectare și întreprinderi industriale se amintesc numai cele de mai jos.

La cererea Institutului de proiectări din Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, Catedra de Utilizările energiei electrice a încheiat o convenție de colaborare pentru studierea perturbațiilor cauzate de tracțiunea electrică asupra circuitelor de telecomunicații și a mijloacelor de limitare a acestor anomalii. Problema a fost luată în studiu în legătură cu electrificarea căii ferate București — Brașov. După aprecierile făcute de Institutul de proiectări, elaborat de catedră a fost util nu numai pentru rezolvarea problemelor complexe care intervin la electrificarea liniei ferate București — Brașov, ci și la electrificarea căilor ferate în general, el prezentînd o serie de concluzii de ordin fundamental.

Institutul de cercetări metalurgice I.C.E.M. din București în colaborare cu colectivul catedrei a studiat posibilitatea mării capacități de producție a laminorului bluming de 1000 mm de la C.S.H. În cadrul convenției de colaborare, catedrei de Utilizările energiei electrice i-a revenit sarcina de a studia regimul de funcționare și nivelul de încălzire a părții de acționare electrică a laminorului. Beneficiarul a apreciat ca utile aceste cercetări, ele încadrîndu-se între puținele investigații de acest gen executate pe plan mondial.

Ținînd seama de importanța micromotoarelor în diversele acționări electromecanice, de mai mulți ani s-a colaborat cu întreprinderea Electromotor din Timișoara urmărindu-se în principal soluționarea unor probleme privind studiul și calculul de proiectare al micromotoarelor cu poli ecranate. Ca rezultat al studiilor teoretice și experimentale efectuate s-a putut elabora un îndrumător de calcul al micromotoarelor cu poli ecranate necesar proiectanților din industria constructoare de micromașini electrice.

În baza unei convenții de colaborare cu Institutul de cerce-

(Continuare în pag. 7.)

Catedra de utilizările energiei electrice

„Utilizarea energiei electrice” conținea în programa sa analitică bazele acționărilor electrice și utilajul electromecanic industrial. Un astfel de curs în două volume a fost elaborat de către acad. prof. Corneliu Mikloși și editat pe plan local în 1952. Pentru studenții de la cursurile paralele de 2 ani care funcționau atunci la facultate s-a editat tot pe plan local în anul 1951 un curs cu același titlu în două volume.

Acesta a fost elaborat de conf. Mihai Brașovan și pe lângă acționări electrice și utilajul electromecanic industrial conținea tracțiunea electrică, electrotermia, iluminatul electric, electrochimia și instalații electrice, adică practic toate ramurile importante de utilizare a energiei electrice.

Catedra mai conținea disciplinele de: electrotermie, iluminat electric, pile și acumulatori electrice, tracțiunea electrică și producerea, transportul și distribuția energiei electrice.

Mai tîrziu disciplina de utilizarea energiei electrice a fost scindată în acționări electromecanice și utilajul electromecanic industrial. În schimb, disciplinele de electrotermie, iluminat electric și instalații electrice au fost reunite într-o singură disciplină cu denumirea pe care o are și azi de utilizările energiei electrice.

Pentru a nu confunda deci catedra avînd denumirea de utilizările energiei electrice, care conține disciplinele tratînd cele mai importante aplicații ale energiei electrice, cu o singură disciplină, greșit botezată în utilizările energiei electrice, denumirea acesteia trebuie tradusă în: electrotermie, iluminat și instalații electrice care reflectă corect conținutul din care a luat naștere și cum se întîlnește și în alte țări.

Catedra de „utilizările energiei electrice” reunește azi disciplinele tehnice de specialitate: acționări electromecanice,

trerupt 39 de ani.

Acad. C. Mikloși ridică „Întreprinderile electromecanice din Timișoara” de la o stare degradată la un nivel înalt, le-a transformat într-o întreprindere model, care a devenit mîndria acestui oraș.

Nici în anii în care a condus această întreprindere nu s-a îndepărtat de preocupări științifice dintre care se remarcă în special acțiunea pentru fabricarea utilajelor de laborator și de introducere a sudurii în țara noastră.

În 1925 apare prima lucrare în țara noastră în domeniul sudurii, inspirată de acad. Mikloși, prezentată Congresului internațional de șine din Budapesta.

Pentru a da în mîna inginerilor o carte de nivel superior în domeniul puțin cunoscut al sudurii, acad. Mikloși a scris în colaborare lucrarea: „Procedee industriale de sudură”.

A înființat în 1936 „Cercul pentru încurajarea sudurii”, punînd astfel, bazele unei organizații care a contribuit la răspîndirea sudurii în industria țării noastre.

Muncii lui neobosite i se datorește apariția regulată timp de 7 ani a revistei „Sudura”.

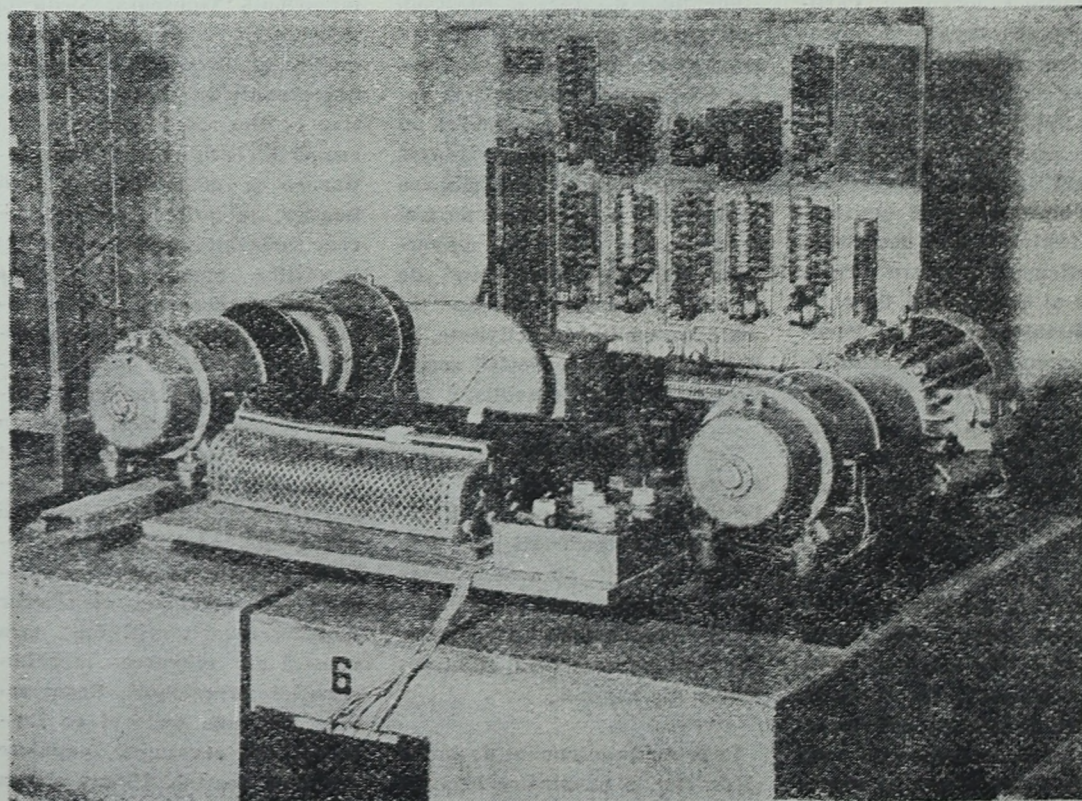
Instalația de sudat în capete pentru șine tip „Taurus” concepută de acad. Mikloși și realizată de către „Întreprinderile electromecanice din Timișoara” a fost brevetată în România și în Elveția și a fost aplicată de calea ferată română și elvețiană.

Problema căii ferate continue a rămas o preocupare permanentă a acad. Mikloși pînă la moartea sa, survenită în 1963.

Încă din 1947, acad. Mikloși este invitat să reîntre în corpul didactic al Institutului politehnic din Timișoara și preia catedra de centrale electrice și apoi cea de utilizările energiei electrice a acestui institut. Ca profesor la facultățile de Electrotehnică și de Mecanică a elaborat mai multe cursuri și manuale foarte apreciate,

personal a știut să antreneze în munca de editare a materialelor didactice și pe colegii săi mai tineri de la catedră. Astfel s-a creat și păstrat în cadrul acesteia o tradiție prin cultivarea căreia s-a reușit să se acopere toate formele de învățămînt ale disciplinelor catedrei cu manuale, cursuri și îndrumătoare de lucrări practice.

În vederea asigurării unor condiții corespunzătoare pentru desfășurarea activității didactice și de cercetare experimentală se impunea înființarea unor laboratoare în cadrul catedrei

Instalația de automatizare a acționării unei labeteze.

CATEDRE ȘI REALIZĂRI

(Continuare din pag. 6)

tări și proiectări de mașini de transport și de ridicat, cu sprijinul Uzinei mecanice Timișoara, s-au efectuat cercetări cu privire la studiul teoretic și experimental al regimurilor de funcționare ale motorului asincron. Investigațiile întreprinse s-au concretizat bidirecțional, prin elaborarea unei metode de dimensionare a elementelor de comandă ale acționării și prin concluzii practice referitoare la întocmirea schemei electrice. În acest fel, catedra noastră a fur-

gajată printr-un alt reprezentant al său împreună cu colectivul catedrei de Material rulant de la Facultatea de mecanică la elaborarea și realizarea unui sistem de comandă prin tiristoare a locomotivelor electrice de mină construite la fabrica „Unio” din Satu Mare.

Pentru viitor pe cât posibil se vor păstra și adânci legăturile de colaborare de până acum urmărind în același timp încheierea unor convenții de perspectivă și de anvergură cât mai mare și cu alte instituții și fir-

mele beneficiară. Catedra a prestat asistență tehnică pentru întreprinderea „Ceramica” din cadrul C.I.L. Timișoara la verificarea unor

bușoane de siguranță în vederea fabricării în serie pentru export în Grecia. Pe agenda colaborării sub forma de asistență tehnică se înscrie și ajutorul acordat firmei „Electrometal” în ce privește realizarea în producție de serie a unui ciocan electric de lipit, a trei tipuri de încălzitoare de apă dintre care două de 80 litri și unul de 5 litri capacitate.

În prezent catedra participă la realizarea unor proiecte de acționări electrice în cadrul I.C.P.E.H.R. din Timișoara. Același membru al catedrei a făcut parte din colectivul I.T.T. care a analizat proiectul elaborat pentru realizarea în atelierele tramvaielor a unui vagon motor de tip nou, al cărui prototip a fost executat și se găsește în probe de verificare cu asistența catedrei.

De asemenea, catedra este an-

treprinderi. O atenție deosebită s-a acordat totdeauna în cadrul catedrei activității prin care s-a urmărit în mod sistematic îmbunătățirea diverselor forme de muncă ale procesului de învățământ aducându-le perfecționările cerute de evoluția științei și tehnicii. În același spirit se dezvoltă la catedră și munca de educare cetățenească cu studenții care se desfășoară zi de zi, folosindu-se fiecare contact dintre cadrele didactice și studenții pentru ca toate formele de activitate să concure la pregătirea cât mai completă a viitorilor ingineri electromecanici, capabili să confirme bunul renume al Institutului politehnic din Timișoara.

Prof. emerit dr. ing. MIHAI BRAȘOVAN
Șeful Catedrei de utilizările energiei electrice

Pași spre modernizarea învățământului

În cadrul amplului proces de modernizare a învățământului superior, un loc important îl are problema legării cunoștințelor teoretice cu necesitatea producției industriale, problema familiarizării studentului încă de pe băncile facultății cu principalele caracteristici ale viitorului loc de muncă.

Rezolvarea problemei implică nenumărate dificultăți care pot — și dect, trebuie — învinse; o dovadă a acestei afirmații o constituie acțiunea întreprinsă de către colectivul catedrei de „Utilizările energiei electrice” împreună cu studenții anului IV Electromecanică ai facultății de Electrotehnică.

Lată pe scurt — spațiul tipografic — în ce constă această acțiune:

În planurile de învățământ pentru anul IVEM este prevăzut studiul disciplinei „Tracțiunea electrică”, disciplină ce tratează formele de utilizare ale energiei electrice în tracțiunea pe căile ferate.

Pentru a pune în contact studenții cu obiectul cursului — locomotivele electrice și diesel electrice — catedra a inițiat o

vizită la Depoul C.F.R. Caransebeș, punct terminus al ultimei linii electrificate din țară.

Dificultățile organizatorice — mici modificări în orar, transportul și masa pentru peste 100 de studenți — au fost depășite de tovarășul asistent Bălicanu Ștefan, secundat de studentul Almași Vasile, așa că în dimineața zilei de 21 aprilie, întreg anul era prezent la Depoul C.F.R.

Împărțiți în cinci grupe — fiecare grupă fiind condusă de un cadru didactic și un maestru șef inginer al depoului și având la dispoziție două locomotive electrice și una diesel electrică — studenții au luat parte la un curs ținut „pe viu” de către șeful catedrei, profesor emerit dr. ing. Mihai Brașovan și titularul disciplinei, profesor dr. ing. Vlad Văzdănteanu, fiecare așimție fiind demonstrată imediat de maestrul sau mecanicul de pe locomotivă. Fără discuție, acțiunea constituie un real succes, acest început de bun augur fiind — speră toți studenții totodată și un început de tradiție, și un exemplu demn de urmat.

L.C.

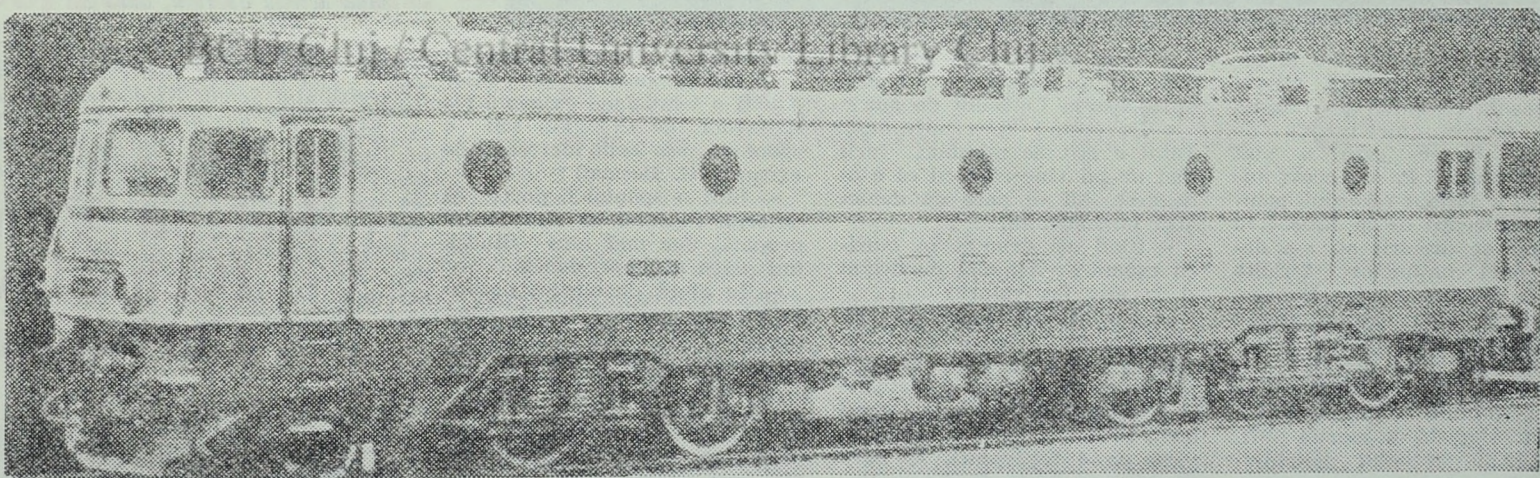
Catedra de utilizările energiei electrice

nizat o metodă concretă de calcul pentru proiectarea unui nou sistem de acționare.

O altă convenție de colaborare se referă la studiul comportării ridicătoarelor de frână electrohidraulice, care se fabrică la Uzinele mecanice Timișoara. În vederea adaptării acestor aparate pentru funcționare în unele condiții noi, impuse, s-a efectuat un studiu teoretic și experimental finalizat prin indicarea tuturor măsurilor constructive necesare. Ele și-au găsit repede aplicabilitate la construcția unor poduri rulante comandate de un beneficiar extern.

La rezultate interesante a condus atât pentru beneficiar cât și pentru noi colaborarea dintre catedră și întreprinderea 7 producții industriale prin cercetarea cauzelor care au condus la arderea repetată a moto-

De asemenea, catedra este an-

Ultima realizare a industriei electrotehnice, moderna locomotivă electrică de 6500 CP, poate atinge viteza maximă de 160 km/h.

CĂRȚI NOI

Rubrică realizată de: MIHAI SURUGIU

1. Toma Ioan, Geția Virgil — Îndrumător de proiectare.

Economia industriei și întreprinderii chimice.

Lucrarea dă elemente și stabilește metodologia pentru elaborarea studiului tehnico-economic, prin care inginerul chimist, în calitate de proiectant tehnologic, formulează cerințe concrete și specifice ramurii chimice tuturor proiectanților de alt profil, pentru a-i materializa în mașini, aparate, instalații, clădiri, etc. soluțiile cele mai adecvate.

2. Andrei Wehry — Curs de irigații și desecări — partea a II-a.

3. conf. ing. Mihai Rafiroiu — Economia, organizarea și planificarea lucrărilor de drumuri și poduri — vol. I.

4. I. Nichita — Mecanica și rezistența materialelor — vol. I.

Se adresează studenților Facultății de chimie industrială, dar poate fi util și studenților de la alte facultăți în programul cărora este prevăzută studierea acestei discipline.

Prezența lucrării reprezintă vol. I din cursul „Mecanica și rezistența materialelor”.

5. Vasile Izdrăilă — Drumuri; elemente geometrice.

Această lucrare are ca scop didactic, adresându-se studenților Facultății de construcții, secțiile de drumuri și poduri, cărora le prezintă elemente de bază referitoare la studiul și proiectarea drumurilor. Materialul este prezentat simplu, explicit, inteligibil, eventual deductiv.

6. Toma Dordea — Mașini electrice.

Prezentul curs se adresează

studenților de la Facultatea de electrotehnică, Secțiile electromecanică și electroenergetică.

7. A. Timotia și colaboratorii — Lecții de bazele electrotehnicii.

Cursul de bazele electrotehnicii are ca obiect studiul fenomenelor electrice și magnetice din punctul de vedere al aplicațiilor tehnice. Acest studiu trebuie să constituie pregătirea teoretică de bază a inginerilor electrotehnicieni.

8. Brașovan Mihai și colaboratorii — Tracțiune electrică. Îndrumător de lucrări de laborator.

9. Vuc Liviu — Matematici generale pentru secțiile de subingineri de la Facultatea de construcții.

În acest curs se urmărește atingerea următoarelor obiective:

a) studenții să-și formeze și să-și lărgescă orizontul științific,

făcându-i să gândească și matematic.

b) prin aprofundarea cunoștințelor de bază, vor căpăta un fundament logic solid care-iva pune într-o lumină nouă chestiunile de matematică, care constituie modele economice.

10. Haidu Iosif — Lucrări de laborator de rezistența materialelor — ediția a II-a

Prezentul îndrumător de lucrări de laborator de rezistența materialelor se adresează în principal studenților din anul II de la facultățile de mecanică, mecanică agricolă, electrotehnică, construcții și chimie industrială din cadrul Institutului politehnic „Traian Vuia” Timișoara.

11. V. Pop, C. Strugaru — V. Popovici, O. Crișan — Calculatoare automate și programare. Îndrumător de lucrări.

Îndrumătorul a fost elaborat cu scopul de a ajuta studenții, Institutului politehnic având alte specialități decât calculatoarele electronice în însușirea unor noțiuni care concure la înțelegerea funcționării și programării calculatoarelor electronice.

12. A. Dreuceanu — Îndrumă-

tor la bazele teoretice de prelucrări și mașini-unelte și mașini-unelte și control dimensional. Partea I-a, Ediția II

Prin conținutul său, îndrumătorul prezintă principalele procedee de prelucrare prin așchiere, eroziune electrică și ultrasonică, fenomenele ce însoțesc așchierarea metalelor, cft și mașinile-unelte cu sculele și accesoriile acestora.

13. Am. A. Bratu — Operații și utilaje în industria chimică vol. II

Cartea se distinge prin expunerea bine sistematizată, clară, concisă, la nivel superior. Lucrarea se adresează inginerilor din industria chimică din institute de cercetare și proiectare din sectorul chimic și studenților de la Facultatea de chimie industrială și mecanică.

14. B. Horovitz și colaboratorii — Angrenaje — Proiectare — Materiale

Lucrarea de față încearcă o tratare sistematică a tuturor problemelor care concure la proiectarea, realizarea și exploatarea roților dințate, pentru toate domeniile lor de utilizare

Ann-Louise Hanson (Suedia) - Cerbul de aur

După ce am ascultat-o în ultima seară de concurs, mi-am dat seama că editarea într-un timp foarte scurt a 230 de discuri, dintre care 5 sînt discuri mari L.P. (cu acest număr ea a deținut recordul, printre concurenții de la Brașov, în materie de discuri) nu s-a datorat unei conjuncturi fericite pentru că Ann Louise Hanson, posesoarea unor calități vocale deosebite, s-a dovedit a fi interpretă cea mai sensibilă.

Am revăzut-o a doua zi, la câteva minute după ce s-a anunțat, sîmbătă 6 martie 1971, orele 19,15 în holul hotelului „Carpați”, într-un cerc restrîns, lista laureaților.

La aflarea veștii că e cîștigătoarea cerbului de aur a început să plîngă.

De aceea cînd i-am luat interviul (duminică dimineața, în timp ce la teatrul dramatic avea loc ultima repetiție, cea pentru gala laureaților, am început doar cu...

— V-ați împăcat cu gîndul că dvs. (și nu altcineva) sînteți cîștigătoarea Cerbului de aur?

— Oarecum! Sînt bucuroasă. Totul e atît de minunat încît nici nu-mi vine să cred că e adevărat. Mi se pare de domeniul fantasticului.

— Cînd ați debutat în muzica ușoară? Ați mai participat și la alte festivaluri?

— Am debutat acum 12 ani, la vîrsta de 14 ani, într-o orchestră proprie (și un show propriu) formată din 7 persoane și a cărei dirijor este soțul meu, Bruno Glenmark. Am luat parte la 6 festivaluri, în Suedia și la 2 în R. F. G., la Baden-Baden, în 1963 cînd am ocupat locul IV (cîștigătoarea concursului fiind Conny Froboess) și în 1964 cînd am ocupat locul VI (în acel an concursul fiind cîștigat de Gitta).

— Ce fel de muzică îndrăgiți mai mult?

— Îmi place muzica ușoară de calitate, ador jazzul, iubesc mu-

sic-hallul și cîntecul clasic. În pregătirea melodiilor sînteți o tehniciană exigentă (ca Aznavour, de exemplu) sau o spontană (așa cum lucrează de exemplu G. Becaud)?

— Sînt o spontană, poate și datorită faptului că sînt foarte ocupată, dar mai ales fiindcă îmi place să impresionez.

— În afară de muzica ușoară ce vă mai pasionează în mod deosebit?

— Pictura. De asemenea îmi place foarte mult să gătesc (soțul, de alături, mă roagă să menționez că cele mai gustoase preparate gustate de dînsul au fost cele pregătite de soția sa).

— Știu că ați apărut la televiziunile din R.F.G., R.D.G., Franța, Iugoslavia, Cehoslovacia, țările scandinave, într-un număr de imitație la Las Vegas. De asemenea mai știu că sînteți mama a 2 fetițe gemene, în etate de 3 ani. Nu regretați faptul că lipsiți atît de mult de lingă copii dvs.?

— Deși sînt atît de mici le iau cu mine în majoritatea turneelor pe care le efectuez. La Brașov nu le-am luat cu mine și vă spun sincer că mi-au lipsit foarte mult (a vorbit la telefon cu cele două fetițe mici, în perioada festivalului de la Brașov, de două ori). Am cumpărat pentru fetițele mele multe lucruri din Brașov: costume naționale, păpuși, animale din stufe, deoarece ele îndrăgesc foarte mult animalele.

Am ascultat-o la gala laureaților (nu pentru ultima dată însă, deoarece ne-a promis: „Pe curînd” interpretînd încă odată, atît de frumos, melodia lui E. Deda „Of, inimioară”. Ne-a surprins în mod plăcut felul în care a știut să imprime melodiei (care a „ademenit” în acest an primii doi cerbi), un farmec aparte și o interpretare superioară celei prezentate de H. Vondrackova.

Ne place să credem că pentru cîștigătoarea din acest an a Cerbului de aur, Brașovul a însemnat unul din punctele importante din evoluția și cariera sa artistică.

S-a recunoscut, în unanimitate, că ediția din acest an a „Cerbului” a fost cea mai puternică, festivalul progresînd mai ales în direcția calității.

În primul rînd marele merit al festivalului este că intuiește marile stele din constelația muzicii ușoare care mai devreme sau mai tîrziu, vor străluci puternic. Am spus „intuiește” deoarece nu întotdeauna le-a și premiat pe măsura valorii lor. Ne gîndim la sensibilă Frida Boccaro careia la Brașov, în 1969, i-am decernat o mențiune și premiul criticii, pentru ca peste cîteva luni să cucerească marele premiu al Euroviziunii. Dacă întîrzie doar cu un an sosirea ei la Brașov sîntem siguri că același Vornicu ar fi obținut cu sacrificii mult mai mari participarea ei la un recital hors-concurs (cîci în 1970 nu se mai putea pune problema participării ei în cadrul concursului).

E bine să nu uităm că J. Jglesias (Spania), Toncha (Portugalia) ca și alți cîntăreți de muzică ușoară au participat atît la „Cerbul de aur” cît și la concursul Euroviziunii.

E bine să se știe că noi am fost primii din Europa care am știut să prețuim muzica ușoară irlandeză, atribuindu-i anul trecut tipografului Joe Dolan premiul popularității.

Era, parcă, prevestirea triumfului muzicii ușoare irlandeze: la cîteva zile după ce J. Dolan cîștigă primul premiu pentru țara sa, la o competiție internațională de muzică ușoară, studenta Dana (o irlandeză de 18 ani) cucerește la Amsterdam marele premiu al Euroviziunii.

Una din consecințele edițiilor anterioare ale „Cerbului” a fost și formarea unui public competent. Sosise momentul ca

*(Trancouy de palatation your
les judiois d'individue politibuciguo
du Timorara et sejour V. Croc
Helena Vondrackova
Belgia 5.5.1971*

Blondă ca și compatrioata sa Hanja Pazeltova (cîștigătoarea cerbului de argint la cea de a II-a ediție) concurența cehoslovacă, prin jocul ei de scenă, ne-a adus aminte, foarte vag, de Josef Laufer (care a cucerit tot un cerb de argint, dar la prima ediție). Spun foarte vag deoarece i-a lipsit rafinamentul și maturitatea cu care ne-a impresionat cîștigătorul primului cerb de argint.

Mi s-a părut că e cam nemulțumită că nu a reușit să intre în posesia cerbului de aur. Fire ambițioasă, Helena dorește să devină actriță de film, dar...

— Regreți faptul că n-ați reușit la selecția făcută pentru filmul „Mihai Viteazul”?

— Da, regret foarte mult faptul că n-am reușit la examenul regizorului Sergiu Nicolaescu, mai ales că așa după cîte am auzit acest film e una din capodoperele cinematografului românesc actuale. Marile meu vis este să ajung vedetă de cinema și dacă n-aș reuși... Dar la asta nici nu vreau să mă gîndesc.

Helena Vondrackova (Cehoslovacia) - Cerbul de argint

*♥ lig trabsning
om hycka till med studien
örokar jag alla Micron läsare
Dom. Nilsson
Lampson*

In urma
mai m
măncas
din an
artă ter
Am
leviziu
„Debu
Am
„STEA
cucereș
pas bo
ediție
Am
vedem
surprin
însemm
ultima
— Cas
secție
servato
— I
cea în
aceasta
clasică
dii de
altă fau
ajutat
român
de aur
— V
pasium
muzica
— A
vîrsta
Scriu
în pro
zofice.
cel pu
— Su
Cum
— Jn
bărbat
gent,
cu ca
noi, f
tem c
e bina
Aș
fie fete
pentru
și eu,
orice
ofer

E I A organizatorii să asigure interpreți în spiritul acestei exigențe și nicidecum niște diletanți, niște nerodați în comparație cu care noi, românii, am fi înregistrat succese de proporții, dar neconcludente și care nu ne-ar fi adus nici un folos.

În comparație cu vedetele, organizatorii nu au admis regiei nici măcar varietatea de lumini la concurenți (cu scopul de a pune toți concurenții în condiții egale).

Și cu toate acestea tinerii concurenți au solicitat mai mult ca în alți ani interesul muzicienilor (poate nu și al telespectatorilor, în aceeași măsură), iar parada vedetelor a fost marcată mai puțin de surprize ca înălțimi. Festivalul de la Brașov a progresat în direcția calității, deoarece și concurenții din acest an au avut o volorare mai ridicată. S-a putut deci stăruia asupra laturii de concurs mai mult ca în oricare an.

Și pentru că muzica ușoară românească are o personalitate care impune ar trebui:

— să convingem pe autorii noștri de muzică ușoară că a fi accesibil nu înseamnă a fi vulgar, iar vremea când meseria se făcea după ureche a trecut;

— să știm că atâtea „chanson”-uri ar putea duce la o lipsă de diversitate a galelor horst-concurs, dacă nu și la altceva, pe cînd și o formație de muzică ușoară... De la ediția a II-a a „Cerbului” cînd formația „Phoenix” i s-a fixat și programul de repetiție (și cît de dur s-a renunțat pe urmă la serviciile ei) nu s-a mai amintit de nici o formație;

— să dorim și alte figuri în juriu (ale cărui aprecieri au făcut progrese însemnate din domeniul galelor, în cel al nuanțelor, iar în acest an în cel al echitabilității și alți prezentatori;

...s de
...nean

Coriac (România)-Cerbul de bronz

Nu mi-ar plăcea ca soțul meu să fie de aceeași profesie, ca și mine, deoarece între actori se nasc invidii. De exemplu soțul poate avea însușește întâmplătoare într-un rol pe care l-a repetat ani de zile, iar soția poate avea un succes formidabil într-un rol pe care l-a repetat o lună sau cel mult două. Apar discuții sub diferite pretexte, iar dragostea... dispare.

Mi se pare că Ecaterina Oproiu a spus adevărul cel mai... adevărat despre concurența noastră care deși nu a fost obișnuită cu atmosfera marilor festivaluri a evoluat fără ezitare. „Acum cîteva luni Corina Chiriac era mai puțin școlită, dar era mult mai specială. Pe noi ne bucură firește, că a întrecut-o pe Dova, dar parcă și mai, mai tare ne-ar bucura dacă n-ar lăsa-o să-i scape printre degete pe Corina Chiriac”.

Dova (Spania) - premiul special al juriului

Dova, cîntăreața care calcîndu-și călătoriile a constatat că a străbătut pînă în prezent 100.000 km (în Europa și America Latină) a venit la Brașov cu o frumoasă carte de vizită: premiul I la festivalul de la Barcelona (care ocupă locul II, în ceea ce privește importanța, după cel de la San Remo), primul loc la Rio de Janeiro. Acum 2 ani a fost înțată de onoare la festivalul „Orfeul de aur”.

Am ascultat plăcutile inflexiuni ale vocii ei calde în prima seară de concurs. Cu un patos tulburător, dozat cu multă pricepere, cu

o expresivitate egală pe toată durata evoluției sale, ea a reușit să facă din fiecare piesă o entitate bine definită.

— Care credeți că sînt melodiile cu priza cea mai mare la public?

— Acele melodii care exprimă ceva. Cele care sînt doar niște simple ritmuri pot avea un succes efemer. Un succes deplin vor înregistra melodiile care poartă în ele caratele autenticității. Acestea se pot găsi atît în folclor, cît și în marile capodopere.

De un temperament meridional, Dova, care are un repertoriu

de peste 300 de melodii, prin stilul personal în care a interpretat „Nici o lacrimă” (melodia lui Ion Cristinoiu care a făcut carieră la festival) ne-a cucerit, ne-a impresionat încă o dată, în ultima seară, la gala laureaților.

Măestria tehnică desăvîșită, calitățile vocale și interpretative deosebite pe care le posedă Dova și pe care și le-a etalat cu măiestrie și la Brașov ne lasă să întrevădem în ea o stea strălucitoare, de prim rang în constelația internațională.

*Fara el
Perivito: Mpliron
de Jimisouara
con simpatia
Dova*

MASSIEL: Nu mă hazardez decât pe acele întinderi unde îmi recunosc corespondențe

Numele ei adevărat e Maria De Los Angeles Santa Maria, dar nimeni (nici chiar mama ei) nu i-a spus așa. În copilărie (când era și mai slabă) dorea să facă balet. Numele de Massiel (care în limba spaniolă nu are nici un înțeles) i-a primit de la profesorul ei de balet clasic, la vârsta de 12 ani.

Chiar înainte de a sosi la Brașov știam că are un stil deosebit, că vocea sa amplă, cu un timbru plăcut, se pretează de minune la interpretarea acelor „canciones” care închid între notele lor tot soarele andaluz.

Imediat ce a apărut la conferința de presă a infirmat majoritatea lucrurilor scrise despre ea în caietul program al „Cerbului de aur — ediția a IV-a”. Nu din cauza modestiei, ci datorită faptului că multe lucruri nu sînt adevărate.

auzind-o în culise pe Massiel cum „s-a încălzit”).

— Care e direcția muzicii ușoare spaniole?

— Din nenorocire ce se cunoaște mai mult de la noi e muzica cu specific popular spaniol. La noi există foarte mulți poeți talentați ce au format o altă direcție a muzicii, muzica modernă spaniolă.

— Care e marea Dvs. preferință?

— Marea e... marea mea preferință. Nu știu cum să-mi explic, dar marea și ochii verzi ai bărbaților mă atrag în mod deosebit. O coincidență interesantă mi se pare faptul că fără ca eu să le cer, compozitorii îmi oferă foarte multe cîntece ude se vorbește despre mare. Poate că sînt puțin... lunatică.

— Ce știți despre muzica u-

— Vă rugăm să ne spuneți dacă melodia „La, la, la” cu care ați cucerit la Londra Marele Premiu al Eurovizunii (acum 4 ani) vă reprezintă cel mai bine.

— Nu! Regret, dar foarte multă lume și-a format o părere greșită despre mine, judecîndu-mă după această melodie. Îmi plac cîntecele cu versuri frumoase (multor cîntece pe care le interpretez le scriu chiar eu versurile). Sînt foarte estetică, îmi place tot ce e frumos, îmi place muzica bună. Nu mă hazardez decât pe acele întinderi unde îmi recunosc corespondențe; la Barcelona și Madrid, de exemplu nu țin recitaluri Brecht, „flamengo” cînt în cercuri restrînsse, la recitalul de la Brașov am cîntat un cîntec revoluționar.

Fac și studii de canto, dar din păcate neregulat, din cauza puținului timp pe care-l am la dispoziție. Lecțiile de canto îmi prind bine pentru că am mari dificultăți vocale atunci cînd călătoresc în localități cu climă diferite (și seara cu câteva minute înainte de a apărea pe scenă, aveam să ne convingem de utilitatea lecțiilor de canto,

șoară românească:

— Pînă la sosirea la Brașov știam că aveți o Margareta Pislaru, pe care am cunoscut-o în Cuba. Mai știam despre România că are un regizor valoros, Valeriu Lazarov, pe care îl cunosc de la televiziunea spaniolă. Îmi doresc de la Brașov un disc al lui Dinu Lipatti, pe care în Spania am avut ocazia doar să-l ascult. Nu am putut să-l cumpăr în țara mea deoarece s-a vîndut foarte repede.

— Vă place să practicați sportul?

— Da, mai ales călăria.

— Sînteți căsătorită?

— Nu! Adică sînt căsătorită cu un medic estetician. Datorită faptului că e „cap pătrat” acum sînt în divorț.

Am urmărit-o seara la recital și am observat cît de spontan izbucnește cîntecul la Massiel, datorită faptului că la această cîntăreață patetică, efortul pare sublimat.

A părăsit Brașovul în dimineața imediat următoare recitalului, deoarece a doua zi avea să inaugureze la Barcelona (orașul unde locuiește) primul teatru studențesc din Spania.

Pun le revue
Un cron de Timisore
Cantata

SERGIO ENDRIGO:

Încă mi-e teamă cînd cînt.

„Cîntărețul trist” s-a născut la 15 iunie 1933 în localitatea Polla.

Copilăria lui e necăjită, mai ales că moartea tatălui său a survenit pe cînd Sergio avea doar 6 ani. Poate această copilărie tristă sau poate singele meridional l-au format ca pe un cîntăreț de un romantism dureros și cald, dar profund uman și actual în sensuri și modalitate de exprimare.

A luat parte la un concurs de amatori, la teatrul Malibran, în urma căruia a fost angajat cu un onorariu de 2.500 de lire pe zi.

Au urmat peregrinări din orchestră în orchestră, din oraș în oraș, și alte greutăți, deoarece „compozitorii cunoscuți nu binevoiau să-mi incredințeze partiturile lor, eu fiind necunoscut. De aceea m-am văzut nevoit să-mi scriu singur cîntecele”.

Înainte de conferința de presă și bineînțeles înainte de a schimba cu el cîteva cuvinte, personal sau înainte de a-l urmări pe scenă (la repetiție sau la spectacol) știam că evoluția lui nu s-a produs într-un crescendo, ca la alți cîntăreți. Dar nu știam cărui fapt se datorează această situație: modestiei lui sau dezinteresului față de propria persoană. Acesta era „misterul” pe care ne-am propus să-l dezlegăm. Dar înainte de aceasta să ascultăm ce a declarat Sergio la conferința de presă.

Era așteptat cu nerăbdare. Nu a apărut cu pasul sigur al vedetei. Timid, el ne pune în gardă chiar de la început că nu va face declarații senzaționale.

— Ați început să scrieți prima dată textele sau muzica cîntecelor pe care le interpretați?

— Nu pot să fac o distincție. Îmi place să cînt și pe versurile altora, cum a fost cazul lui Rafael Alberto, textierul cîntecului „La Palomma”. Colaborez cu multă plăcere cu orchestratorul Enriquez și cu textierul Bardotti. (Bardotti fiind textierul melodiei „Canzone per te” cu care Sergio cîștigă în 1968, la San Remo marele premiu).

— Ce părere aveți despre festivalul de la San Remo, unde ați cîntat de trei ori în finală cucerind odată marele premiu, iar la a XIX-a ediție ați ocupat locul secund, pentru ca la a IV-a participare (de data aceasta la „Marea gală a trandafirilor” să vi se înmîneze premiul primarului din San Remo)?

Modest. Sergio avea să declare doar atît „În Italia muzica ușoară e astfel organizată

încît fiecare cîntăreț care vrea să-și cîștige exigența din acest lucru trebuie să participe la un festival. Eu am ales festivalul de la San Remo, care durează 3 zile”.

— Cum se explică marea dvs. succes în muzica ușoară?

— Nu știu: În 1968 am întreprins al doilea turneu în America Latină (primul avînd loc în 1964). De data aceasta am dat spectacole, în Brazilia, împreună cu Roberto Carlos Turneul a avut succes deoarece R. Carlos e... brazilian.

— Care este aportul poezilor italieni la textele de muzică ușoară?

— În Italia există un fenomen foarte ciudat. Ca în orice țară și la noi există poeți talentați și mai puțini talentați, modești. Poeților modești nu le cerem noi să ne scrie texte, iar poeții talentați desconsideră faptul (și consideră chiar jignitor) de a le fi cîntate versurile. De aceea salvarea ne-o găsim la poezii străine. Eu de pildă mă înțeleg foarte bine cu poetul brazilian Vinicios de Moraes (la fel de frumos ne-a vorbit de acest poet brazilian anul trecut, Marie Laforet, al cărei textier este).

— Vă rugăm să ne vorbiți despre muzica ușoară din Italia.

— În Italia e o problemă locală, deoarece pînă acum cîteva ani nu se mergea la teatru, la concerte, erau încă mulți analfabeți. Orice cîntăreț de muzică ușoară care dorește să aibă succes trebuie să țină seama de gusturile publicului. Trebuie să i te adresezi într-un mod simplu, direct.

Cu regret trebuie să afirm că în Italia compozitorii tineri, cu excepția lui Fabrico de Andrade, nu au nici o notă originală, imită doar.

— Are un rost studiul muzicii ușoare?

— E bine să ai cultură muzicală, să nu te limitezi numai la cunoașterea alfabetului muzicii ușoare.

— Ce fel de muzică vă place Dvs.?

— Un răspuns superficial ar fi: muzica bună!

(Și Sergio încălzit și copleșit de atîtea întrebări, își cere permisiunea să-și depună haina în cuier). În muzica ușoară, în ultimul timp nu s-a impus nimic nou, muzica electronică și dodecafonică fiind în stadiu experimental. Îmi plac Beatlesii. Din păcate au mulți imitatori care nu au încă nici o valoare. Vreau să mai atrag atenția că

părul lung nu e sinonim cu muzica beat.

Eu am căutat să-mi aleg muzica ce oglindește cel mai bine cuvintele.

— Publicitatea îi este utilă, sau chiar necesară, unui cîntăreț de muzică ușoară?

— Nu vreau să par materialist. La început am cîntat orice pentru a-mi cîștiga existența. Pe urmă, cînd am început să scot discuri, am devenit mult mai exigent față de mine însumi. Dar la ce mi-ar fi servit această exigență sporită față de cîntecele mele dacă nu reușeam să cîștig un ban de pe urma vînzării discurilor mele. Fără publicitate nu mi le puteam vinde! Publicitatea e necesară, iar dacă ai desconsidera-o ai ajunge să cînti doar pentru familia ta. Eu nu mă sfîiesc să declar că fără publicitate nu aș fi ajuns aici.

— Lorena Midi declara că sînteți cel mai „cerebral” cîntăreț italian de muzică ușoară, că fiecare spectacol de al Dvs. înseamnă un mare succes.

— Nu! Sînt sigur că nu este așa! Mi se fac complimente, asta e singurul lucru adevărat. Nu-mi pot explica ce e succesul, de aceea nu cred în el. Compar succesul cu vinul. Numai astfel îmi pot explica de ce unii oameni ametește după succes. Eu caut să fiu treaz ca să pot cînta așa cum sînt: cu calitățile dar și cu defectele mele. Eu nu caut să „încălzesc” publicul apărînd pe scenă cu fulare de diferite culori la gît și nici nu mi-am propus niciodată să-l orbesc înfățișîndu-mă cu chitare strălucitoare. Am căutat, întotdeauna, să cuceresc publicul numai cu calitățile mele vocale. Și vă mărturisesc sincer că încă mi-e teamă să cînt.

— Ce veți face după ce nu veți mai cînta?

— Nu mă pot gîndi la așa ceva. Tot timpul mă voi ocupa de muzica ușoară.

— Aveți vreo pasiune specială? Sportul ce loc ocupă în viața Dvs.?

— Nu fac sport pentru că sînt leneș. Dar pentru corpul meu fac puțină gimnastică. Nu am nici o pasiune specială, nici dansul nu mă pasionează.

— De unde ați sosit la Brașov și ce veți face după ce veți părăsi Brașovul?

— Pagina de T. DORNEA

(Continuare în pag. 14)

Efervescență spirituală XX

Claude Levi-Strauss dezvoltă în „Gîndirea sălbatică” ideea interesantă a unei relații deosebite între magie și știință, de exprimare a unui determinism integral, global și o diferențiere a nivelurilor în care unedele admit forme de determinism ce sînt implicabile altor nivele. Astfel magia, mitul, ar fi o metaforă a științei organizată într-un tot independent de aceasta, o bănuială a științei ce se naște. Între cele două moduri de cunoaștere, între rigoarea științei și meșterea intelectuală a gîndirii mistice s-ar situa arta.

Opera de artă plecînd de la evenimente (ca moduri ale contingentului) crează o structură generatoare de emoție estetică, cerința de ordine fiind comună artei, științei și gîndirii sălbatice, dar pe planuri și grade de generalitate diferite. Poeticile moderne se axează tot mai mult pe studiul acestor structuri, al acestor forme ca sistem de relații între diferite nivele ale sale. Poetica încetează de a mai fi o imitare a naturii, ea produce o nouă natură (specificitatea, literalitatea limbajului poetic modern).

„Limbajul poetic e centrat puternic asupra lui însuși funcția sa referențială se reduce în favoarea celei strict poetice” (Matei Călinescu — „Conceptul modern de poezie”). Opera de artă devine un mesaj în esență ambigen, uzînd de o logică polivalentă și stingînd o pluralitate de semnificații într-un același semnificant.

Umberto Eco propune în cartea sa „Opera deschisă”, noțiunea de „operă deschisă” ca o categorie explicativă, însă fără relief axiologic, pentru a exemplifica unele tendințe din poeticile moderne, studiînd astfel relațiile posibile între creator — operă — receptor într-o așa zisă estetică „de consum”. Cîteva exemple din cartea sa în ceea ce privește muzica serială ce reflectă aceste tendințe, sînt desigur interesante. Stokhausen crează bucăți muzicale în care execuția se bazează pe structura combinatorie a bucății, alegerea succesiunii frazelor fiind la discreția interpretului. Muzica lui Henri Ponsseur este o invi-

Cu Ștefan Augustin Doinaș despre poezie și despre el însuși

— Pornind de la binecunoscutele cuvinte ale lui George Călinescu despre artist ca „om al Cetății” și vizionar în „turnul de fildeș”, v-aș putea întreba, Ștefan Augustin Doinaș, cine sînteți și mai ales ce sînteți dumneavoastră?

— Sînt un om strict determinat: de faptul că m-am născut în secolul acesta, de faptul că trăiesc în socialism, de faptul că am fost educat pe o anumită cultură, de faptul că scriu românește, de faptul că înaintea mea a existat o poezie românească.

Sînt, în același timp, un om absolut liber: am transformat toate aceste „necesități” în izvoare ce mă hrănesc lăuntric.

— Trecerea prin „Cercul de la Sibiu” și-a pus desigur pecetea pe existența dumneavoastră întru poezie, de mai apoi...

— Trecerea prin „Cercul literar de la Sibiu”, m-a format, ca intelectual și ca scriitor. Și, probabil, chiar ca om. Dacă aș putea să-mi aleg acum tinerețea, aș alege tot anii de la Sibiu alături de prietenii mei. „Cercul” a fost un admirabil laborator artistic, și-i voi rămîne îndatorat toată viața.

— Dacă ați încerca să conturați profilul poeziei noastre contemporane, unde v-ați întîlni cu Ștefan Augustin Doinaș?

— La intersecția dintre romanticism și modernism, la răscrucea dintre increderea și suspiciunea față de cuvînt, la confluența lui Eminescu cu Blaga și Arghezi, la punctul prin care Mallarmé și Hölderlin pătrund în aria lirismului nostru.

Îmi cer scuze pentru pronunțarea acestor nume: ele sînt doar puncte de reper, nu elemente de comparație.

— „Lampa lui Diogene” e o dovadă că vă atrage critica. Stilul poeziei redacției din „Familia”, spre deosebire de acela al „Luceafărului” de pildă, vă deține poziția față de tînărul creator. Cum

ați numi acest mod de a face critică și cum se traduce el în fapt?

— Înțelegere față de tineri, sinceritate față de fenomenul de mimetism poetic, seriozitate față de problemele fiecărui aspirant la poezie, o anumită tendință didactică de explicare și îndrumare scepticism în ceea ce privește — totuși — „lecțiile” de poetică.

— Care sînt după opinia dumneavoastră, bătăliile cîștigate de poezia modernă românească?

— Bătăliile cîștigate, pe plan universal, sînt, expresionismul pur românesc al lui Blaga, Maniu și Cotruș, invenția verbală și cutremurarea sintaxei poetice prin Arghezi, simplitatea „făcută” a lui Bacovia, opera poetică văzută ca un joc superior de esențe, tilcuri și sonuri a lui Ion Barbu.

— Se vorbește mult astăzi despre „arta” realizată de computere. Credeți că procesul de creație se poate algoritmiza?

— Da. Numai că un computer nu poate decît să ne restituie ceea ce i-am dat; el poate combina, uluitor, dar nu poate crea în înțelesul profund al acestui cuvînt...

— Vi se pare posibilă o viață de OM fără parfumi de dincolo de contingent, fără abisurile artei?

— Nu, dacă scriem acest cuvînt — așa cum ați făcut — cu majusculă!...

— Mi-aș permite să închei întrebîndu-vă: „Ce sentimente trăiți cînd se pronunță cuvintele Mihai Eminescu”?

— Este singurul poet din lume cu care mă aflu într-o relație de adîncă emoționalitate: am impresia că glasul cel mai profund și cel mai genial, al spiritualității române îmi vorbește, de dincolo de timp, cu cuvînt obșnuit, care însă mă cutremură. Este vocea tineretii însăși a popoului nostru. Cînd va apărea într-adevăr, un al Doilea Eminescu, neamul românesc va fi mai bătrîn...

Artă și informație

tație la alegere, un adevărat cîmp de probabilitate.

Fiecare secțiune a piesei poate fi înălțată în contextul altor două. Se poate începe și sfîrși cu oricare din secțiunile bucății, iar două secțiuni care încep în același punct se pot sincroniza dînd o polifonie de structuri.

Pierre Boulez e autorul unei bucăți în care prima parte e formată din 10 secțiuni ce pot fi combinate cu niște fișe. A doua parte are 4 secțiuni cu structură circulară (se poate începe cu oricare). Indicațiile de legătură între cele două părți dau un fel de regulă de succesiuni posibile.

În muzica aceasta dispare deci tendința de a îndruma ascultătorul spre o reproducere a formelor gîndite de autor, spre o retrăire a unei direcții impuse.

Orice „consum” al operii presupune de data aceasta o retrăire dintr-un unghi de vedere original, interpretul avînd libertatea de a se introduce în centrul unui sistem de relații asupra cărora lasă pecetea personalității sale. De fapt, interpretii bucăților muzicale amintite mai sus contribuie realmente la facerea operii. Operele acestea ating nivelul ce în clasificarea lui Umberto Eco se cheamă „în mișcare”. Aceeași situație e întîlnită la modelul caleidoscopic din pictură.

E cunoscută și încercarea de o viață a lui Mallarmé de a alcătui „cartea”. (Paginile aceste cărți nu urmează o ordine fixă, ci urmează una alta după legi de permutare, nu există un bloc unitar ci planuri interschimbabile, fiecare caracter tipografic și cuvînt trebuie să aibă forță de sugestie, de revelație orifice). Intrevădem aici iarăși legătura artei cu știința: mai mult o cunoaștere a lumii, arta produce forme autonome, instituind legi proprii (gîndul ne duce însă la cîmpul din fizică, logica polivalentă, relația de indeterminare). Opera de artă poartă (implicit sau explicit) o deschidere spre o posibilitate existentă într-un cîmp exterior relațional.

Acest sistem interrelațional al operii de artă cu creatorul și receptorul ne trimite însă spre teoria informației (unde lanțul de comunicare e alcătuit din: sursă de semnalizare, semnal, canal, receptor, mesaj, destinatar). Aici codul stabilește un repertoriu de simboluri ce se atribuie unor fenomene, o corespondență între un semnificant și o semnificație. Transmiterea semnalului se bazează pe o alegere opozițională, binară. Informația apare astfel ca o proprietate statistică a sursei mesajelor, ca măsură a posibilității de alegere în selecția unui mesaj.

Se supraapune prin cod dezordinii statistice a sursei, o ordine probalistică. Noțiunile de entropie și energie informațională ne dau relații asupra ordinii — dezordinii sistemului.

Înlocuind receptorul mașină prin om, acesta primește o informație denotativă (funcția inițială fundamentală a cuvîntului ce desemnează obiectul) dar și o semnificație conotativă (funcții cumulate de obiect) trecînd astfel de la semnal la sens. Se trece de la o teorie a informației la o teorie a comunicării, care interesează în cel mai înalt grad „opera deschisă” de care aminteam mai sus. Astfel discursul poetic devine o ruptură în ordinea probalistică a limbajului, pentru a mări numărul semnificațiilor, posibilitatea unei ordini raportate la parametrii interiori noului discurs. apare tendința spre o dezordine dominantă.

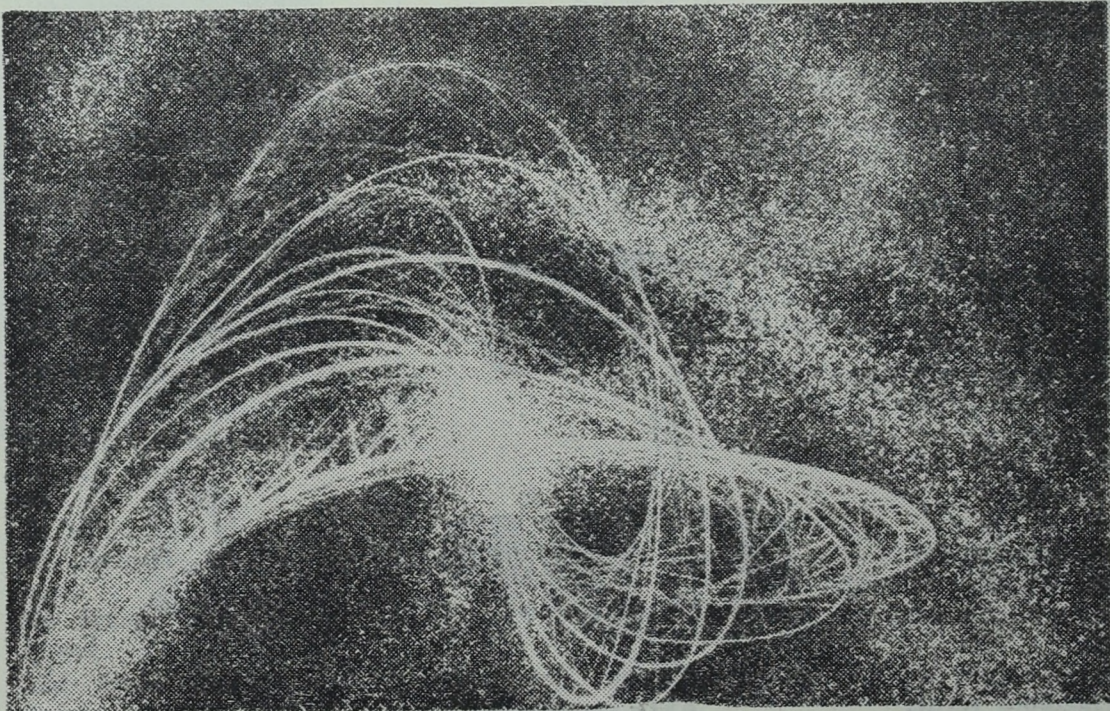
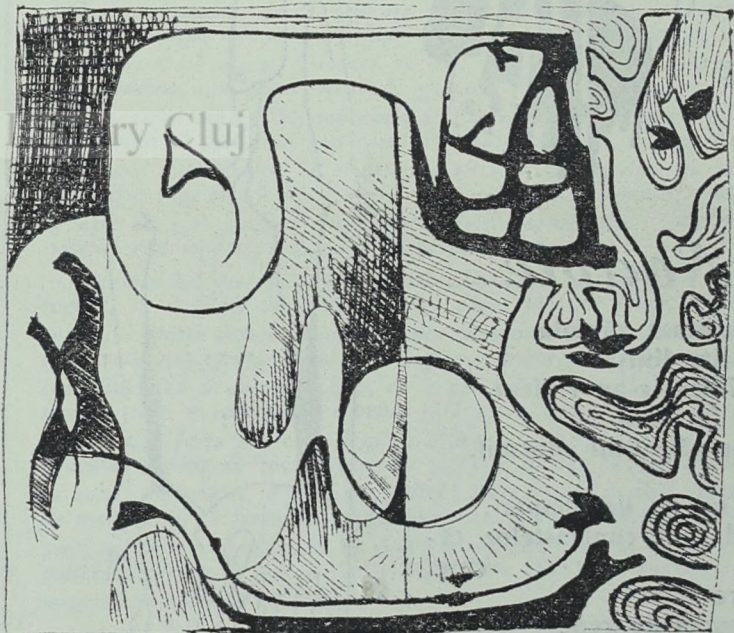
De exemplu, la calculator există la limită, diferență între perturbare și semnal.

O maximă dezvoltare deci o maximă informație, nu se admit de către calculator, care introduce module de ordine și sunet, spre a face posibilă comunicarea.

Căci la un moment dat, o prea multă informație e de fapt o lipsă de informație, sunet alb. Problema este aceea a ordinii minime ce trebuie introduse (colorarea zgomotului alb) pentru a-i conferi identitatea.

Informalul din pictură, mozaicul figurativ, poezia informală și structurile muzicale deschisereprezintă nu o părăsire a formei, ci o trecere spre o formă ca și cîmp de posibilități.

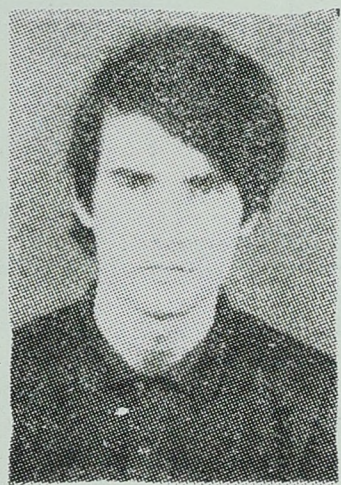
Forma unei sculpturi, ambiguă și vizibilă în mod diferit din unghiuri diferite, pictura nonfigurativă înfățișînd „maniera de execuție a unor posibile tablouri” dau o tensiune puternică între o masă de informații oarecare și un minim de înțelegere unde, poate, problema frumosului ar trebui revăzută, căci arta aceasta se supune categoriilor fundamentale ale comunicării.

Pagină de CONSTANTIN NOVACESCU

V A R I A

În acest număr vă semnalăm debutul poetic al tinărului Popa Tudor Radu student al Institutului nostru. Sînt versuri adolescenține, cu irizate mirări în fața necunoscutului, cu miresme pale din cîntecul îndepărtat al aragostei... De la un sentimentalism pudrat cu imagini de vis: „A suspinat zăpada de atîta liniște iar fulgii s-au ridicat ca o fecioară de pe pămîntul adormit” pînă la încercările de notație din „Zodie străină” sau tehnica de construcție din „Exod” Popa Tudor Radu bate, timid încă, la porțile Parnasului.

NOVACESCU

ZODIE STRĂINĂ

Cred că dimineața în-singurări a înflorit toamna cînd mugurii primăverii îmbătăniseră în fruct. Copiii soarelui au mîngăiat-o palid și m-au deșteptat într-o după amiază cu sunet adînc de liniști în ochi. Eram pe brazda moartă în galben a ogorului sau pe finul gri al ierbii, pluteam pe clipocitul neputincios al lacului, mă legănam în toșnetul copacilor.

Deschid ochii, mă scol. Mă îmbrac. Plec. Să văd dacă mă așteaptă. Mă așteaptă aproape de copaci. Lîngă copacul verde. Așteptat lîngă copacul viu, în care n-a murit încă somnul toamnei. Să mă grăbesc. Mă așteaptă în umbra verdeiui. Mi se nazăve joc de copil. Schimb locul cu cei ce vin, cu cei care mă voi întîlni, cei care vor să ajungă pe unde am trecut. Vreau să ajung acum imediat instantaneu. Aș fi ajuns de mult dar strada, riul, podul, iarba se agață de umbra mea. Dacă aș fi știut mai devreme că sînt așteptat...

Strada, Riul, Podul, Iarba, Copacii. Mă strecoz în cimitirul toamnei să-mi găsec verdele, în umbra căruia sînt așteptat. Merg repede, încă puțin, foarte puțin... Întîlnesc și mă opresc sub cerul murdar de crengile uscate ale copacului. Ultima frunză îmi cade în palmă. Ultim mesaj pentru cei ce întîrzie.

Ceruzi

Să ne acoperim de ceruri care să înflorească senin de umerii noștri să crească odată cu noi și din cînd în cînd să ne împrumute lacrimile lor.

Să ne acoperim de ceruri în care zeu și muritor să poată rîde de fiecare început, să poată privi mereu cu inima.

Să ne acoperim de ceruri albastre care să ne lase în fiecare dimineață să respirăm deasupra lor.

Exod

Să mergem la ciuta ce zace la ciuta bătrînă la ciuta stîngace,

Să mergem la codrii ce sună la codrii albaștri la codrii de lună la codrii măiaștri,

Să mergem la piatra de lună la piatra stîngace la piatra bătrînă la floarea ce zace sub codrii albaștri sub ciuta bătrînă sub piatra stîngace.

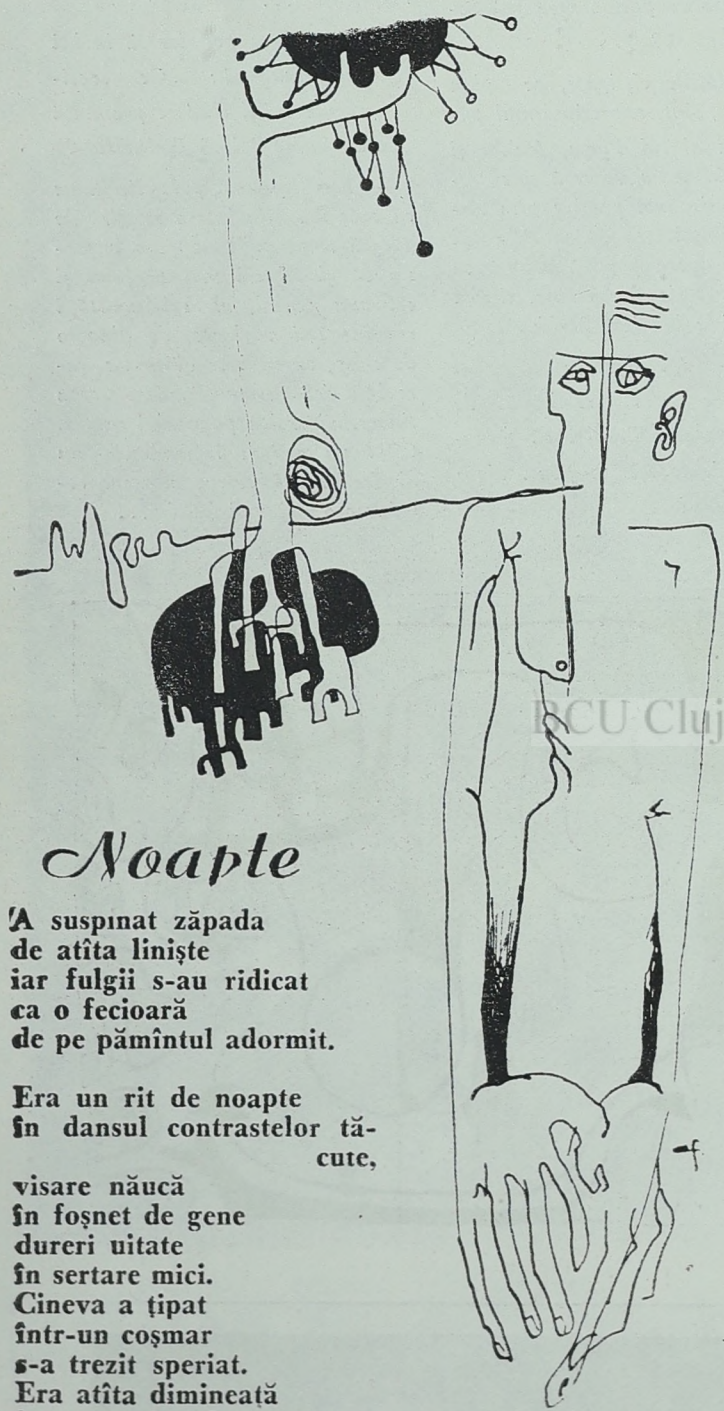
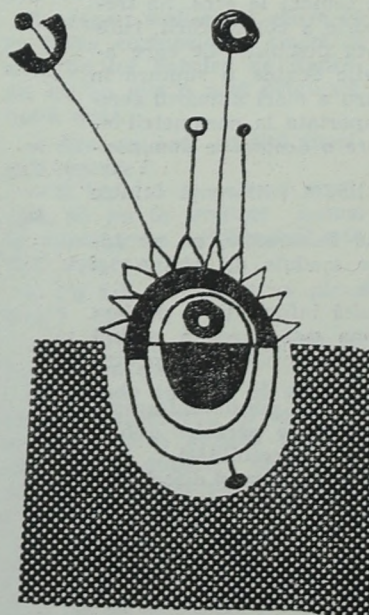
Acum

Apropie-te acum dar nu călca frunzele care s-au uscat de așteptare

și au murit Să nu faci zgomot de frunze sparte dar apropie-te acum, să se micșoreze raza fără lumină cerul fără aer la atingerea buzelor noastre.

Îngenunchează pe lacrimile frunzelor doborîte

dar te rog nu le sparge, să ne asurzească liniștea culorilor. „Dă-mi mîna vino cu mine. Poate vom avea norocul să mai vedem odată soarele răsărind”.

Noapte

A suspinat zăpada de atîta liniște iar fulgii s-au ridicat ca o fecioară de pe pămîntul adormit.

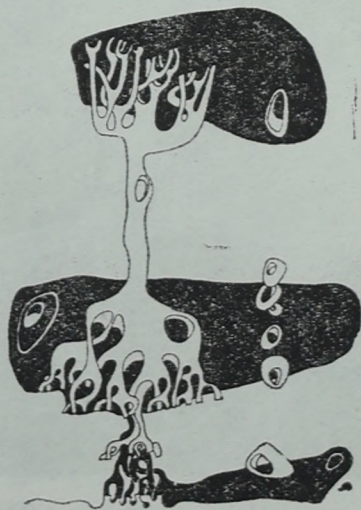
Era un rit de noapte în dansul contrastelor tăcute,

visare năucă în foșnet de gene dureri uitate în sertare mici. Cineva a țipat într-un coșmar s-a trezit speriat. Era atîta dimineață într-un miez de noapte și nimeni nu era singur.

În exil

Rădăcinile dau rod, Zbuciumate în uscăciune Piatra înăbușă copita Talazului Și păsările înfloresc în copaci.

Urlă cozile păunilor Cîntecul celor ce așteaptă, Ochiul se decolorează înghețat. Să meargă copiii La scrînciobul verde, Să rumege apa Gheata depărtării.

„Arta totală“ a Doinei Almașan

„Față de civilizația contemporană sarcina noastră este aceea de a dovedi posibilitățile sale estetice, spre a contribui la transformarea ei din civilizație ȘTIINȚIFICO-TEHNICĂ în CIVILIZAȚIE ESTETICĂ“.

ROSARIO ASSUNTO
profesor de estetică
la universitatea din Urbino

Doina Almașan își concepe lucrările sub forma unui static cu sugestii de dinamic generat de suprafețe vide și fluxuri care diverg sau converg, ca elemente ale spațiului compus prin interferarea unor diluții și concentrări a căror valențe tensionale se potențează reciproc.

Imaginea se realizează pe calea transferului de la iluzoriu la concretul tridimensional. Se alternează ingenios zone sterile cu reliefuri structurate, cu trecere spre invazii arborescente, proliferate spațial, uneori după o logică aparent informală.

Un dialog între tehnică și fenomenologicul aluziv vegetal — pretext pentru dirijarea rațional-afectivă a unor trasee lirice — este realizat prin valorificarea unor materiale ce devin prețioase în urma subordonării unui substrat plastic și spiritual.

Efemerul apare judicios modulată, suprafețele oferindu-se cu generozitate unor modificări complexe prin varierea incidentelor luminoase.

Tentele cromatice și trecerile de la sectoare pure la sectoare

subtil patinate, adaugă un plus de pictural la cel preexistent prin reliefurile însuși.

Ansamblul creează o ambianță de rafinament și calm, cu o discretă undă de mister.

Prima expoziție personală DOINA ALMAȘAN, găzduită de GALERIA DE ARTĂ — Timișoara, înseamnă de fapt încă o „PREMIERĂ“ a scenografeii.

Intr-o AMBIANȚĂ quasi-scenografică, sînt reunite elemente de pictură, sculptură sau grafică, spre realizarea unei unități

estetice a acestor genuri clasice ale artelor plastice.

Gest temerar, care încheie regretul și neliniștea spargerii cadrului iconografic verificat în timp, din tablou, sculptură, grafică, a eliberării de dirijarea dramaturgiei și regiei de teatru, prin această opțiune se deschide în schimb perspectiva spre ARTA TOTALĂ integrată în societate: se emit deja semnale pentru cei ce vor și pot să nu-și refuze contemporaneitatea.

CIPRIAN RADOVAN

Pseudocronică literară

Dan Laurențiu trebuie să se fi născut în zodia Somnului, căci numai Hipnos putea să dea cuvintului său aura de taină și liniște ce-o are, căci numai Hipnos putea să îndrume astfel pașii poetului spre împărăția umbrelor, spre mișmele sale de vrajă: „suris de catifea în amurg tu spui nimic nu este pierdut gurii uriașe de aur”

„mă strigă din apele somnului”
„omnolentă ca însăși, poezia a-ungă cititorul spre somnolență și vis, spre „legănare fantastică de mari ape, o liniștire de ghetari, o scurgere a Vieții și a Noapții minate de aceeași iluminare de har“...

„mnuri către amurg” sînt cînturile solitudinii necucerite, sînt

plecăciunea tristă a celui sortit lumini, a celui sortit dragostei: „dar tu ai șoptit cu ochii în amurg iubirea și numai iubirea dragul meu

va cînta imnul adevărat al suferinței din zăpada albă a frunții tale”
sau:
„o șoptă, o șoptă cu buze de crin

bună seara bună seara bună seara
prînțul din stele se cutremură
te iubesc Ofelia, eu sînt amurgul”

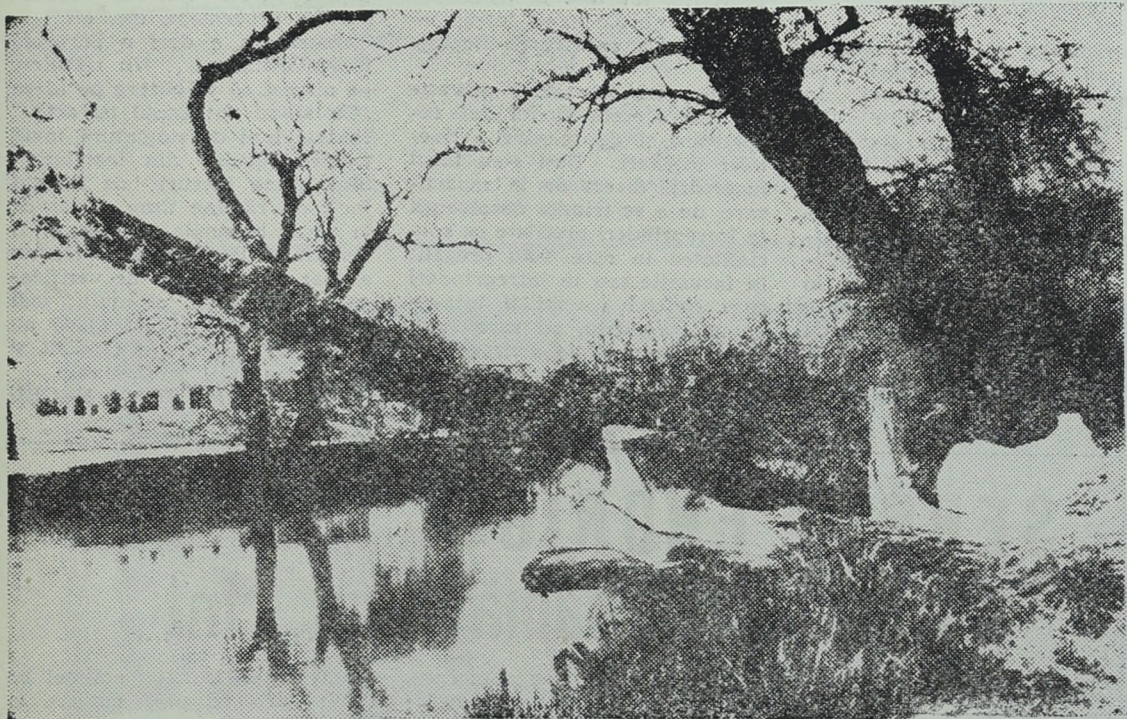
Dragostea devine un ritual inițiat, cu mișcări hipnotice, o deschidere spre moarte:

„va trebui să dorm tu căește-mi
dintr-o carte sfîntă
în acest amurg eu trebuie să dorm

un ochi se deschide în haos
între aceste ghețuri sfînte
se aprind luminările serii
acum buzele mele de argint
vor șopti numele tău Niobe”...

Cu Hipnos și Thanatos sub plețele de mătase ale Noapții, rugă fierbinte pe altarele dragostei cu atotputernicia ei pulsație cosmică, „himeră” poeziei nu ocroteste tristețea și imanența tăcerii: „pe cine trebuie să părăsesc oare de-mi tremură buzele ca și cum voi plînge sub această boltă de primăvară cu lacrima florilor însingurate...
Eli Eli Lamma sabacthani
iată îngerul mării șoptind
o rugăciune fierbinte pentru cine
dacă nu pentru noaptea aceasta”...

C. NOVACESCU

V

A

R

I

A

Amelia merge la bal

G. C. Menotti

În secolul nostru, a luat ființă, cu încetul, un univers artistic nou, cu forme și structuri în continuă prefacere, un univers ce ne apare ca un paradis al creației. Vorbim azi de o cinematografie modernă, de un teatru nou, de o muzică nouă, și... apropo de muzică! Discuția asupra pericolelor reale sau închipuite care amenință spectacolul de operă, constituie una din problemele repetate și acute ale literaturii de specialitate. Te simți pur și simplu stîmjenit în sala Operei, constatînd că realizatorii unui spectacol depășesc numeric, spectatorii. Te întrebi nedumerit: de ce? Teritoriul acestei arte este inundat cu multe „statui” ce au cucerit lumea, dar (aici intervine acel „dar” pe care-l așteptăm) „îmbătrînire” este un fenomen asupra căreia, ca și asupra unei boli, trebuie să ne aplecăm cu grijă. Se caută noi forme, se încearcă alte modalități de exprimare.

În acest context al hipertrofiei operei clasice, ni se oferă prilejul, ca un act de răscumpărare, să luăm contact cu o creație modernă a genului, grație Studioului experimental de operă. Este vorba despre premiera pe țară a operei compozitorului american de origine italiană Gian Carlo Menotti, „Amelia merge la bal”.

Cel puțin două sînt atributele care ne-au scuturat interesul pentru această operă. În primul rînd remarcăm faptul că montarea operei (și de ce nu?) poate și ideea prezentării ei, aparține regi-zoarei-studente Marina Emandi. Desigur, eram curioși cu toții să cunoaștem soluția pe care o găsește tînăra regizoare. Mai importantă mi se pare această selecție, care cuprinde în ea gemenele unui profil, începutul sau sugestia unei concepții de repertoriu.

Mai întii cîteva cuvinte despre operă. Este o operă comică, a cărei acțiune se petrece în jurul anului 1900, într-un oraș mare american, o comedie stufoasă, cu acțiune banală și ciudat de lipsită de caractere; o poveste ce păstrează un plan simbolic: Amelia vrea să meargă la bal. Înainte de a-și realiza visul, ca în orice comedie, cîteva mici piedici trebuie scum înlăturate, și în cele din urmă, în chip de „happy end” ea va merge la bal.

Cortina se ridică deasupra unui univers de personaje caricaturale, colorate violent. Rezultă un tablou al mabalalei americane, cu dramele și tragicomediile ei, cu aliajul ei de mizerie și modernism, lume a cărei marcă o poartă decorurile lui Dumitru Popescu și coregrafia lui Alexandru Schneider. Dacă acest prolog, scenografic, mi se pare elocvent, apartamentul Ameliei, mi se pare apăsător, pustiit parcă de prezenta timpului, denotînd o descifrare modestă a textului.

Cît privește spectacolul propriu-zis, ca la un fel de test nepremediat, s-au adunat în această operă calități și cusururi numeroase, din cele proprii multor debuturi. Opera nu este lipsită de ironie și umor; vom consemna înainte de toate, efortul regizoarei de a găsi echivalențe scenice pentru fiecare din elementele care compun laolaltă timbrul atît de particular al piesei. Grație acestui travaliu regizoral, toate aceste elemente ne sînt servite, nu într-o manieră ultramodernă, cum poate ne-am fi așteptat, ci mai degrabă în sfîrșitul parodiilor anilor '30, sau acela al filmului mut. Fiecare replică, este subliniată prîntr-un gest care pe alocuri șochează, căci nu-i găsim sensul convingător, în motivarea atitudinilor, actelor sau relațiilor dintre personaje. Există momente, care datorită minuțiozității cu care au fost gîndite, devin nenaturale, artificiale. Tragismul Ameliei este modest, distilează un lirism puțin desuet.

Spectacolul mai păcătuiește prin distribuția ce ne apare heterogenă, cu decalaje vizibile, dar ce-i drept fără stridențe. Neconcordanța dintre datele fizice ale unor personaje îi lansează în grotesc. Revelația spectacolului mi s-a părut tînăra solistă Ioana Drăcea, dinamică și deconcertantă, cu o gamă largă de disponibilități scenice, care se adaptează Ameliei fără efort, secundată de baritonul Vasile Horja în rolul Soțului. Atmosfera este însă spartă, nu odată deranjant de jocul zgomotos și sărac al lui Mircea Emandi în rolul Amantului. Prietena Ameliei (Margareta Zsuzsik), lipsită de mobilitate, de fantezie, inaderentă total la tonul celorlalți interpreți, ne pare o caricatură în rînd cu celelalte. În alte roluri epitactice cameriste, și basul Vasile Taciuc, în chip de General, care servesc cu acuratețe paritutura.

Am vorbit despre regie, despre decoruri, despre distribuție, am lăsat în mod intenționat la urmă partitura muzicală. Ar fi temerar ca eu, o nespecialistă să încerc a obiecta caracterul oarecum minor al muzicii. Pentru însuși compozitorul Menotti, textul prezintă importanță esențială, muzica este doar o fidelă acompaniatoare. În acest ritm de parlando, apar frînturi de arii și ariette, a căror substanță muzicală am gustat-o mai puțin, dat fiind că orchestra a fost concendiată de astă dată. N-aș vrea să supăr pe nimeni, dar nu cred că acest acompaniament trebuia să fie îndeplinit numai de pian, ceea ce ne-a dat senzația unei repetiții generale cu public.

Dacă această operă, deschide într-adevăr drumuri noi, o face deocamdată modest și timorat, căci după aprinderea lumini în sală, am rămas cu o dezamantă și totală nedumerire, și atunci toate bunele intenții, dacă au fost (?), se pierd. În orice caz după acest spectacol, Opera și-a asumat față de sine obligații artistice, pe care le așteptăm și pe care va trebui să le respecte.

MARIANA MOLNAR
ch. ind.

Revista revistelor studentești

O nouă apariție a celor trei reviste timișorene care în afară de noi duc stindardul studenției dincolo de porțile facultăților, ne-a făcut să le răsfoim și... să ne dăm cu părerea.

Agraria face bilanțul după „ora confruntărilor” — sesiunea Părerii, răspunsuri la anchetă, un nou curs de predare Toate lucruri interesante și au miez.

În alte articole sînt tratate pregătirea la examene, de ce te pregătești și de ce trebuie să înveți cu conștiinciozitate, și răspunsul fi da un student. Un răspuns spontan și credem sincer „Pentru a fi bun la ceva”.

Și apropo de sesiune e voita satiră despre „Mediocritate” — Cît se poate de mediocră. Atunci cînd dorești să ai umor nu e chiar atît de necesar să ai „baf-tă”, cît înclinație, chiar dacă satira aceasta se termină cu acel tras de păr „Nihil sine bafta” — vorba turcilor.

Pagina a patra reține atenția printr-o interesantă meditație la adresa unei atitudini pe care un student a avut-o față de tatăl său, om simplu dar binevoitor.

De la o generație la alta, aduce în fața cititorilor pe prof. dr. Valentin Volintiv pentru a asculta răspunsuri inteligente și interesante.

Din acest articol putem desprinde doar cîteva cuvinte adresate nu studenților unei facultăți ci unei întregi generații. „Studentul de astăzi este împins în multe, în mai mare măsură învață să studieze și să învețe”.

Ana, studentă în anul II la zootehnie încearcă să abordeze mult controversata problemă a conlucrării student-cadru didactic în articolul său „Indrumarea studenților de către cadrele didactice”.

„Regina fără vâl” este poate cea mai reușită producție din pagina a 7-a, dacă nu chiar a întregii reviste

cu unul închinat semicentenarului P.C.R. „Magna cum laudae”.

Pagina a doua este ocupată în mare parte de articolul „La mulți ani”, adresat din toată inima tov. rector al Facultății de Medicină, Pius Brînzeu” la împlinirea ce-or 60 de ani de viață.

Și e un mare lucru cînd studentul spune despre dascălul său :

„Da, e un mare dascăl ; da, e un mare conducător ; da, e un mare om”.

Dar atunci cînd o întreagă facultate spune același lucru, atunci e într-adevăr magnific.

Colocviile, aduc probleme ce frămîntă studențimea medicinistă, deschis în fața tuturor.

Rubrica de diagnostic clinic de prof. dr. doc. Iosif Bulbuca.

Articolele ce urmează „Vă e utilă matematica”, medicina și premiile Nobel în 1970 se ocupă de legarea medicinei de celelalte științe moderne, în primul articol discutîndu-se intens despre legătura medic-matematician. Un articol interesant și care ar fi instructiv nu numai pentru studenții în medicină, este „Muzica în medicină” și încercări de a vindeca bolile cu muzică. Interesant și mai ales... plăcut.

Interviul cu sculptorul timișorean Petru Iecea și „Cîte ceva despre originile artei moderne” ne face să ne gîndim că și alte reviste ar putea încerca interviuri cu artiști plastici pentru a ne putea înțelege mai bine tendința și intențiile artei moderne.

Și în sfîrșit „Sirix” !

De ce îmi place această rubrică? Pentru că văd tineri ce se avîntă spre idealuri, frumos, altfel decît ceilalți.

Și chiar dacă, cîteodată nu sînt prea reușite cum de pildă mi se pare „există loc sub soare pentru toți”, important e că se încearcă mereu și din încerc-

care se naște succesul.

Dar dacă îmi pot permite a face o apreciere asupra poeziei apărute, atunci cea mai reușită mi se pare poezia „Păcat” a Marianei Vasile. Și nu e păcat că în această poezie a picurat un strop de venin și o linguriță de gelozie.

Paginile de umor și „varia” sînt reușite și ele, trădînd o intensă preocupare pentru alegerea materialului.

Anecdotele sînt cu haz, iar despre cum nu am fost primit în corul institutului și alte cîteva lucruri, ne face să ne gîndim ce s-ar fi întîmplat dacă la A.S. nu ar fi fost o oglindă.

Unde și-ar mai fi văzut I. Georgică ceafa? Și atunci povestea cu Costineștiul n-ar mai fi fost valabilă.

În continuare, sport Un careu însoțit și pe ultima pagină caricaturi.

Păcat că nu sînt făcute într-o grotă Ar fi avut un mai pronunțat aer de epocă...

Dar sînt bune și pe hîrtie.

SAYU NEONELA

Problema corespondenței multitudinii de cunoștințe predate în facultate cu cunoștințele pe care le solicită munca practică de inginer este încă una din cele mai discutabile și mai controversate. Atît programele de învățămînt stabilite de minister, cît și cursurile predate de cadrele didactice pe baza acestor programe încearcă să realizeze o îmbinare între orizontul extrem de vast pe care-l prezintă fiecare domeniu, fiecare specialitate, care cere aprofundare cît mai adîncă în materie și necesitatea de a pleca totdeauna în cursuri de la simplu la complex, de la particular la general, însoțite de necesitatea de a-i pune viitorului inginer la îndemînă, dacă nu întregul complex de noțiuni solicitate de specialitate, măcar unele de bază cu care poate pătrunde în acest complex-gîndirea logică, știința de a gîndi ca un specialist.

Între cursurile predate și problemele practicii

Încerc, în cele ce urmează, să comunic prin intermediul ziarului „nostru” MICRON, colegilor mai tineri din institut, constatările făcute de mine și de colegii mei proaspăt absolvenți ai diverselor facultăți, după primele luni de practică. Cred că pentru un tînăr inginer, această perioadă e specifică ; încă nu ne-am acomodat complet noii situații de ingineri, fiind deci în stare să sesizăm mai bine punctele incomode ale raportului facultate-producție.

Practica ne-a pus, încă din primele zile, probleme serioase tuturor absolvenților. A sosit momentul concret al confruntărilor între cele învățate și cele care ar trebui știute. Și, într-un sens, s-a adevărit ideea că în aceste momente profesorii își dau examenul în fața celor ce le-au fost încredințați în cei 5 ani spre îndrumare. E un examen retrospectiv în care confruntăm seriozitatea cursului, seriozitatea pregătirii noastre, extinderea cunoștințelor noastre de specialitate cu cerințele concrete ale practicii. Am intenționat ca prin acest articol, să expun cîteva din constatările făcute, după primele luni de angajare.

Desigur că și acum studenții își pun aceleași întrebări, pe care ni le-am pus și noi în perioada studenției : oare cîte din materiile predate sînt utile ? Oare cîte din noțiunile predate sînt actuale și nu aparțin „deceniului trecut”. Știu că acestei întrebări i se dau răspunsuri mergînd de la încrederea deplină că cele învățate în facultate sînt absolut necesare și suficiente, pînă la scepticism total. Am auzit adeseori exprimată opinia că facultatea este doar un fel de „cursă cu obs-

tacole”, în urma căreia se aleg cei care pot ajunge la finis de cei care sînt nevoiți să abandoneze cursa pe parcurs și că are numai acest rol cumulativ și selectiv.

Prima constatare pe care am făcut-o, în același timp încurajatoare și totuși plină de incertitudini, a fost aceea că peste tot, în producție, tinerii ingineri li se acordă multă încredere și se așteaptă foarte mult de la ei. Dinamica economiei noastre socialiste și modernizarea proceselor de producție cer tot mai multe cadre cu pregătire superioară și cu înalte cunoștințe de specialitate.

De aceea, perioada de acomodare e foarte scurtă. Abia dacă reușești să te obișnuiești cu ideea că nu mai ești în mediul colegilor de facultate, că nu mai ești student și te trezești cu răspunderi destul de ample.

Poate e bine, poate e rău. E o realitate concretă cu care va

și inginerii stagiari sînt trimși să lucreze într-o secție de alt profil decît cel în care s-au pregătit. E adevărat că e necesar să cunoști cît mai multe. Dar acest mod de lucru din partea întreprinderilor face să nu mai aibă efect lupta pentru o cît mai strînsă specializare a inginerilor, încă din facultate, pe un anumit domeniu. Ca stagiar ești obligat să lucrezi unde ești repartizat. Dar după stagiatură, încercînd să revii la domeniul pe care ți l-ai ales în facultate, constai cît de puține mai cunoști în domeniul „de specialitate”. Și nu totdeauna poți să revii : considerentele de producție primează. Și astfel, ajungi fie să te respecializezi — situația preferată în aceste cazuri — fie să cunoști în noul domeniu de lucru doar strictul necesar. Și atunci ?

Insist asupra acestei constatări deoarece dictonul „omul potrivit la locul potrivit” nu e

privit cu destulă seriozitate peste tot. Iar azi se cere cu atît mai mult respectarea acestui principiu cu cît se recunoaște mai evident că e imposibil să știi la fel de bine, totul.

Mi s-a confirmat încă o idee pe care am auzit-o repetată de la mulți profesori din facultate, ingineria cere cunoștințe generale, dar constă din probleme de amănunt. Poate că asta nu e valabil în orice domeniu, numai în proiectare. Dar azi orice inginer trebuie să cunoască proiectarea. Și în ciuda eforturilor care se depun în facultăți pentru a da cunoștințele de bază necesare în proiectare, rîmîn multe lucruri care, în facultate, se consideră amănunte, dar în realitate sînt lucruri de primă importanță : metodică proiectării, problemele de standardizare, lucrul cu prospectele și standardele din țară și străinătate, problemele de devize etc. Aceste cunoștințe sînt cu atît mai necesare cu cît în practică nu s-au stabilit metodologii unice și se pierde mult timp pentru a „fura” meseria de la cei cu experiență. Desigur, există multe lucruri predate, de a căror inutilitate ne-am convins acum cifrele, procentele, etc. etc.

Stagiatura e deci o perioadă foarte complexă. Nu sfătuiesc pe nimeni să se bazeze pe ideea „Ce să-mi bat capul cu asta !” În trei luni de stagiatură învaț fiecare șurub din instalație”. Sînt atîtea lucruri de învățat încît nu rămîne timp să leii de la capăt lucrurile pe care ar fi trebuit să le știi. Facultatea nu e doar o competiție de verificare a capacității, ci mult mai mult : o complexă (dacă nu completă) formare a gîndirii și a personalității profesionale.

Ing. IOAN NEGRU

SERGIO ENDRIGO: Încă mi-e teamă cînd cînt

(Urmare din pag. a 10-a)

— Am sosit direct de la San Remo. După plecarea din Brașov va urma o perioadă mai lungă de odihnă cînd nu voi lucra de loc. După aceea voi întreprinde un studiu despre pășări deoarece vreau să pregătesc un disc despre ele. Dar vă asigur că nu va fi fioros ca și filmul lui Hitchcock...

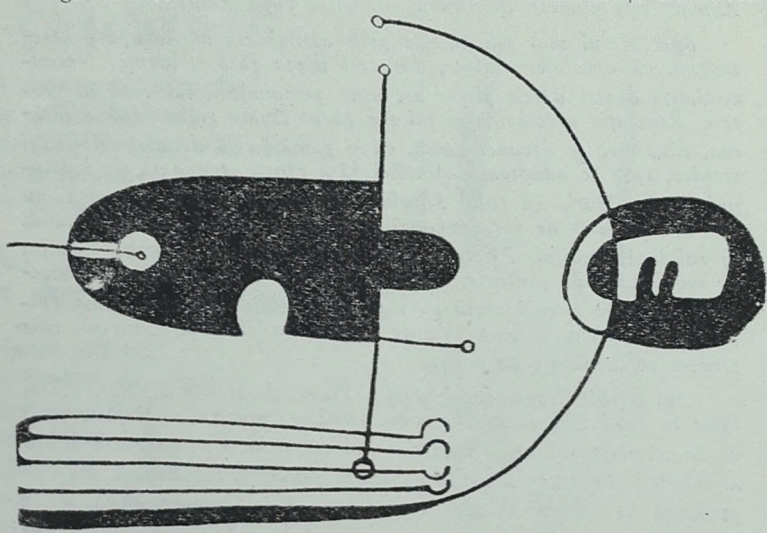
L-am urmărit pe acest mare cântăreț la repetiție foarte atent. E exigent și meticulos în pregătirea programului. A re-

luit multe cîntece de la început, l-am văzut mușcîndu-și unghiile de mai multe ori și aprinzîndu-și țigară după țigară.

De la primele cuvinte pe care le-am schimbat cu Sergio Endrigo ne-am propus să dezlegăm un „mister” și iată la ce concluzie am ajuns. Sergio Endrigo e exigent față de melodiile sale (atît în ce privește prezentarea lor, cît și mai ales conținutul lor). Dar nu e consecvent și această exigență nu se extinde, din nefericire, asupra propriei persoane. (Cît de

mult am îi dorit, noi cei ce l-am urmărit pas cu pas, la Brașov, să-l fi văzut prezentîndu-se la recital îmbrăcat cu o altă bluză decît cea cu care a umblat toată ziua).

Noi, cei ce l-am admirat mereu pe acest mare interpret și autor și continuăm să-l prețuim și după întîlnirea cu publicul de la Brașov îi dorim să fie mai grijuliu cu propria lui persoană pentru ca să urce pe culmi mai înalte, acolo unde i-ar fi locul dacă singurul criteriu după care l-ar judeca toți ar fi : excepționalele lui calități vocale.

Plină de o sensibilitate neexagerată, cu întregul simț al culorii și poeziei, schița este o adevărată realizare artistică.

Și în sfîrșit și Agraria are o rubrică de umor — umoristică. În încheiere aș vrea să transcriu în totalitate o poezie care poate ar trebui citită și înțeleasă și în Institutul politehnic : Cutia poștală... face versuri.

— De ce nu mă vedeți ? Sînt agățată-n cui Și n-am cerut Vreodată nimănui Nici praful să mi-l șteargă.

— Oh ! Vă văd ades cu o scrisoare Sore urna mea venind Și sînt atît de fericită Dar... treceți mai departe reci Și simt

Că voi rămîne goală-n veci Sînt chiar atît de urîtă ? Sau... nici nu mă vedeți.

Fără nici o rețineră o apreciere Numărul acesta al Agrariei mi-a plăcut. Continuați, tot așa dragi colegi !

Scalpelu, revista medicinistilor, își începe șirul de articole,

GIMNASTICĂ ARTISTICĂ

În această săptămână de încordare nervoasă pentru iubitorii de sport din Politehnică, vă propunem pentru relaxare o incursiune într-una din cele mai spectaculoase discipline sportive: gimnastica modernă.

Ne-am deplasat deci la Universitate pentru a înregistra pe peliculă câteva aspecte semnificative pentru ceea ce caracteri-

pe măsura creșterii ponderii elementului artistic în exercițiile liber alese la sol. Prin însăși natura ei, cere un antrenament multilateral, în care trebuie să se contopească baletul clasic, munca la bară, cu elemente ale sporturilor de echipă. Ea solicită un deplin simț de coordonare, pentru că modalită-

mentale, la ramura artistică. Exercițiile se execută obligatoriu cu acompaniament muzical, ceea ce introduce condiția concordanței melodice-mișcare spațială. De obicei se aleg melodii cantabile, fie din muzica simfonică, fie din cea ușoară. Alteleori se folosește un singur instrument (pianul sau chiar toba). Astfel gimnastica evoluează în complexul spațiu-culoare-muzică, punându-se astfel în evidență pe un plan superior frumusețea corpului feminin, grația, eleganța și armonia mișcărilor. Caracterul foarte spectaculos al acestui sport îl face mult îndrăgit de publicul larg.

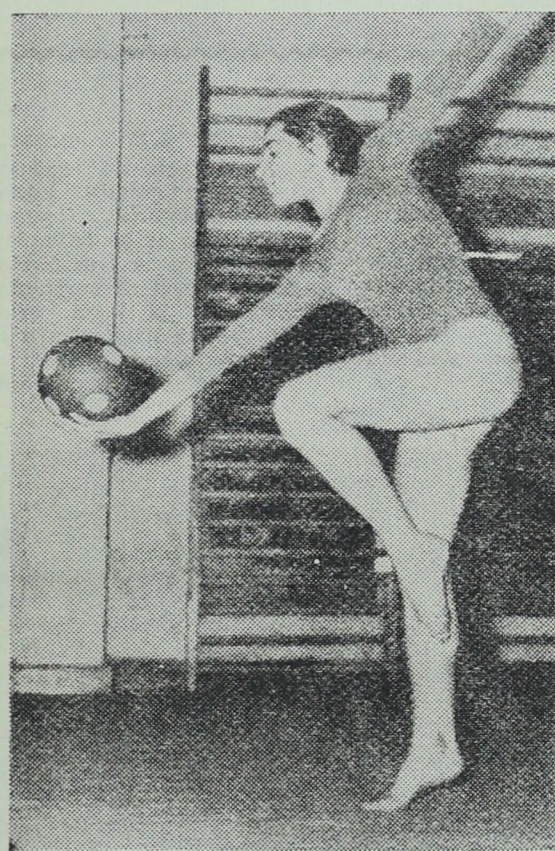
Transcriem mai jos câteva dintre succesele înregistrate de tinăra formație a Universității în ultimii ani în diferite concursuri

Grație și viteză

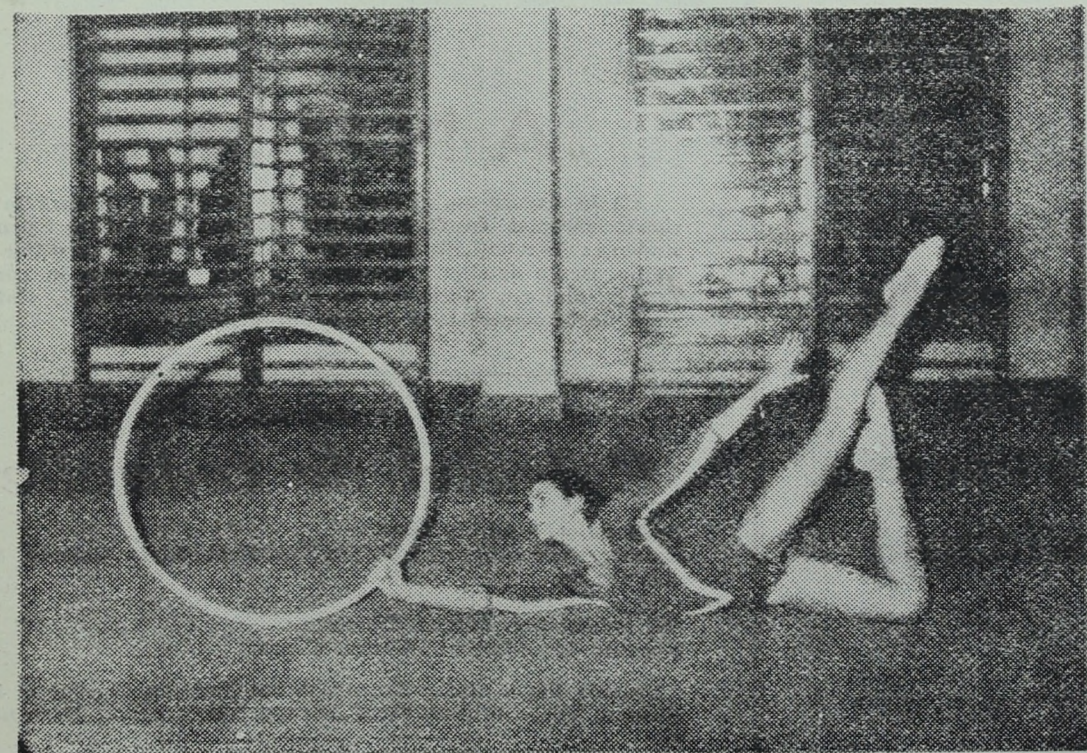
zează această disciplină: eleganță, armonie, grație.

Gimnastica modernă, ne-a spus tovarășa asistentă Maria Raicu, este o ramură care se afirmă puternic pe plan mondial. Este o disciplină specific feminină, solicitând eleganță în mișcări, finețe. Ea s-a desprins cu timpul din gimnastica sportivă,

șile de utilizare a aparatelor portante (cerc, panglică, minge) devin tot mai dificile. Fără îndoială însă că un rol deosebit de important îl are pregătirea gimnastică de bază, și poate de aceea cele mai bune rezultate sînt obținute de specialiste ale gimnasticii sportive, trecute, datorită unor înclinații tempera-

Rezultatele echipei de gimnastică modernă a Universității:
 În 1969 — locul II la ansamblu la Campionatele universitare pe țară.
 În 1970 — locul III pe ansamblu
 În 1970 — la Cupa Iașului, participante echipele studențești — locul I la ansamblu, II pe echipe.
 1970 — 13 II — concurs amical cu mare succes în R.S.F. Jugoslavia.

„PEDAGOGIA”

În acest an școlar pentru prima dată figurează în planurile de învățămînt, la mai multe facultăți ale Institutului Politehnic o disciplină nouă „Pedagogia”. La secția Calculatoare cursul se predă eșalonat pe amîndouă semestre ale anului școlar iar la celelalte secții ale Facultății de Electrotehnică se predă în semestrul II. Cursul s-a introdus la opțiunea studenților și are ca scop o pregătire complementară a studenților, o pregătire pedagogică.

Pe lângă audierea acestui curs, studenții mai efectuează o practică pedagogică care con-

De asemenea, este clar că, coordonatele ferme ale unei personalități se obțin prin muncă. Ne vrem utili societății (o dialectică subtilă a realizării de sine și pentru societate) vizînd realizări și împliniri imediate sau viitoare, ne vrem cu personalitate și contemporani, numai așa, biografia noastră de ingineri, de specialiști, devine completă. În acest proces de formare a personalității și împlinirii, EDUCAȚIA are implicații directe. Vorbeam de metodele ale educației și autoeducației. Cursul de pedagogie are ca teme ale prelegerilor sale

O disciplină nouă la Institutul nostru

stă din asistențe la lecții de specialitate și susținerea de fiecare student a unei lecții. Practica pedagogică se desfășoară la Grupul școlar M.I.U. în cele mai bune condiții asigurate de conducerea școlii prin persoana tov. director William Merschdorf și a tov. director Vasile Jira.

Cursul de pedagogie este un auxiliar prețios al activității studentului, al dezvoltării orizontului științific și de cultură generală a inginerului de mine, întrucît este un curs corelațional, o disciplină umanistă cu un conținut bogat de idei și noțiuni noi accesibile.

În sensul completării și nuanțării acestui bagaj de cunoștințe este cultivată practica introducerii de cursuri facultative în programa universitară cu orar accesibil majorității studenților. Trăim într-un univers de informații de vizibilă întreprindere a activității de cercetare și formare a cadrelor pentru activitatea productivă. Negreșit va trebui să și transmitem informații să ne argăm în acest dialog informațional reversibil de receptare și transmitere.

Pentru aceasta va trebui să știm opera, să știm transmite, să cunoaștem metoda.

tochmai „Metode de instruire și educație”, „Didactica — arta de a învăța pe toți — toate”, „Procesul de învățămînt — esența fenomenului „educativ”, „Educația intelectuală”, „Dezvoltarea proceselor psihice” și altele.

Este un curs de utilitate imediată prin problematica vastă pe care o tratează și prin practica pedagogică de susținere a unor lecții în școlile cu profil tehnic.

Pe lângă satisfacția contactului cu noțiuni și cunoștințe noi vom avea și revelația ipotezei de inginer pedagog; viața fiind o școală, trebuie să fim în primul rînd propriul nostru pedagog și a familiei noastre, apoi mulți dintre noi pe lângă activitatea productivă vor preda în diferite școli tehnice și nu ne este indiferent cum o vom face.

Cursul de pedagogie e de o utilitate și eficiență ce deschide largi perspective în formarea noastră ca cetățeni ai patriei, conducători ai unităților socialiste și îndrumători în formarea viitoarelor cadre tehnice.

BARNA IOAN
 anul IV, Electrotehnică

Un artist al vremurilor noastre:

Marele arhitect de renume mondial Oscar Niemeyer, Partidul Comunist Francez i-a incredințat realizarea noului săsediu, el participă cu toată convingerea sa de comunist la lupta poporului său asuprit de către o juntă militară. Militant pentru pace, este alături de popoarele victime ale agresiunii imperialiste. Oscar Niemeyer, un artist al timpului nostru, care își pune arta sa în serviciul progresului social, a luptei pentru om

— Ce este arhitectura? Ce este urbanismul?

O. N. Arhitectura urmează și protejează omul în toate activitățile sale. Când răspunde acestor obiective, totul rămâne în arhitectură frumos și creator, ea devenind o operă de artă. Urbanismul impune circulația, creează rețeaua urbană, zonele de muncă, de repaos, de cultură și de distracție, determinând volumele și spațiile libere, pe care arhitectura va pune stăpînire.

— Care sînt raporturile lor?

O. N. În general se consideră urbanismul și arhitectura ca etape independente, cu toate limitele impuse de urbanism. Pentru această rațiune, după părerea mea, ar trebui să se constituie două mișcări pornind de la aceeași idee, mai liberă și mai creatoare.

— Dvs. sînteți constructorul Braziliei. După trecerea timpului aveți o opinie diferită asupra lucrărilor dvs.?

O. N. Mai întîi aș vrea să spun că eu nu sînt constructorul Braziliei, ci numai responsabil de arhitectura sa. Brazilia a fost construită de entuziasmul lui Juscelino Kubitchech și prin munca anonimă a milioanele de brazilieni, care pentru ea s-au sacrificat mai mult decît oricare dintre noi.

Văd cu o adevărată satisfacție, că Palatele pe care le-am proiectat, au dat noii capitale a Braziliei câteva lucruri noi: spațiile largi și formele libere care o caracterizează.

— Aveți o opinie asupra rolului artelor plastice (pictură, sculptură...) în viața orașului?

O. N. Una din preocupările noastre constante a fost să apelăm la pictori și sculptori pentru a coopera în proiectele noastre. Arhitectura, pictura și sculptura pot să se armonizeze. Altă dată ele nu aveau în arhitectură decît un rol secundar, nu întotdeauna reușit și adesea dependent.

— Faceți apel la artiștii plastici pentru a construi un oraș mai „locuibil” și de ce? E mai agreabil de a trăi așa?

O. N. Dacă se vorbește despre o simplă casă sau despre o

în colaborarea colegilor mei Deroche și Chemețov și în înțelegerea și prietenia conducătorilor partidului. Obiectul nostru este a da clasei muncitoare sediul pe care ea îl merită și pe care ea îl așteaptă de mai mult de 50 ani de luptă, de entuziasm și de sacrificiu.

— Care sînt caracteristicile principale?

O. N. Cînd am proiectat sediul P.C.F., am căutat să evităm soluția clasică a piloților. Am vrut holul principal mai discret, fără mari suprafețe deschise pe care piloții le sugerează. Pentru acest fapt am creat planuri înclinate și vom face la subsol o mică intrare care contrastează cu dimensiunile adevăratului hol multiplicîndu-l, redînd acest hol mare, aproape monumental. Acesta este marele foyer al clasei muncitoare, local pentru expoziții

înainte de toate mai uman, el va fi expresia unei lumi mai drepte, unde toți vor fi egali, fără privilegiile de castă și ale bogăției, debarasați de obstacole de proprietatea privată care îi desfigurează.

— Aceasta este contradicția între urbanismul contemporan și sistemul capitalist pe care arhitectii evită să îl combată fățiș?

— Orașele mari sînt adesea „fără suflet”. Destui dintre locatarii lor sînt dezrădăcinați psihic. Arhitectul și urbanistul nu ar trebui să se gîndească asupra acestei probleme?

O. N. În timpul anilor am citit în jurnalele Braziliei pledoarii pentru umanizarea lor, de a le readuce în grădini, biblioteci, etc.

Într-adevăr, eu accept revendicările prevăzute, pentru

despre evenimentele ce se desfășoară aici?

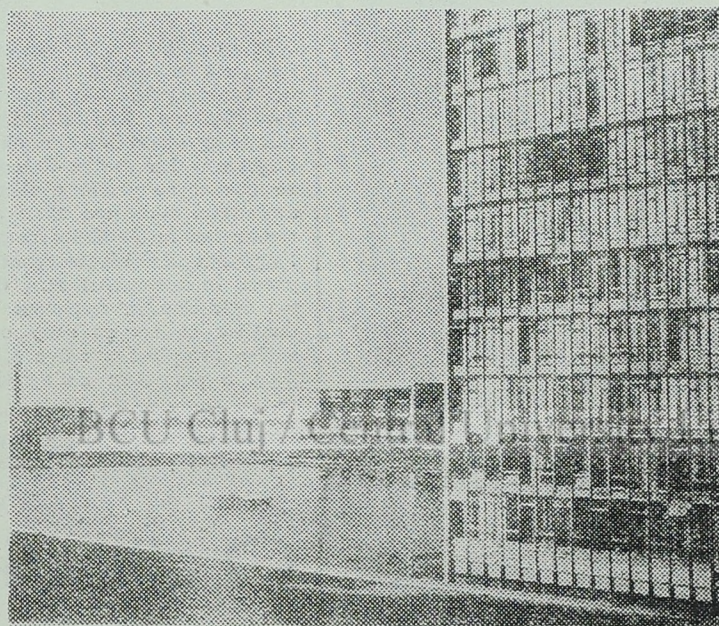
O. N. America latină cuprinde o parte din ceea ce se cheamă lumea a treia, o lume tinăra care crește ca o forță a naturii.

Sistemele sociale nejuste, guvernele omnipotente, enormele contraste dintre bogăție și miserie, prezența insolită a imperialismului nord american, totul creează în America latină acest climat de luptă și de revendicări despre care nu se încetează să se vorbească.

— Comuniștii din Brazilia ce rol joacă?

O. N. În fața complexității Americii latine, Partidul Comunist Brazilian adoptă o politică realistă corespunzătoare etapei în care noi trăim și condițiilor obiective conținute de

OSCAR NIEMEYER

Brazilia: beton, sîclă, spații vaste...

temă mai complexă, arhitectura este aceea care definește tot proiectul. Cînd se tratează un singur perete se simte deja prin forma și funcția sa, materialul pe care trebuie să-l folosești. Plasticienii nu sînt decît colaboratori.

— Care sînt problemele dvs. în cursul lucrărilor de concepție a viitorului sediu P.C.F.

O. N. Proiectul pentru sediul P.C.F. se dezvoltă și se construiește într-un climat de încredere și entuziasm. Eu cred

și conferințe. El constituie interior și exterior elementul esențial al proiectului.

— Cum concepeți dvs. arhitectura și urbanismul de mine?

O. N. Arhitectura văzută ca operă de artă de-lungul tuturor epocilor găsește caracteristicile sale în investițiile și frumusețile artelor plastice. Mîine, plecînd de la noile materiale și noile tehnici, ea își va menține cu siguranță caracteristicile sale. Urbanismul de mine va fi

că ele vor fi un viitor sigur al urbanismului.

Bineînțeles, umanizarea orașului este după părerea mea și înainte de toate a umaniza relațiile sale sociale, a pune capăt privilegiilor, a da oamenilor aceleași drepturi și aceleași posibilități.

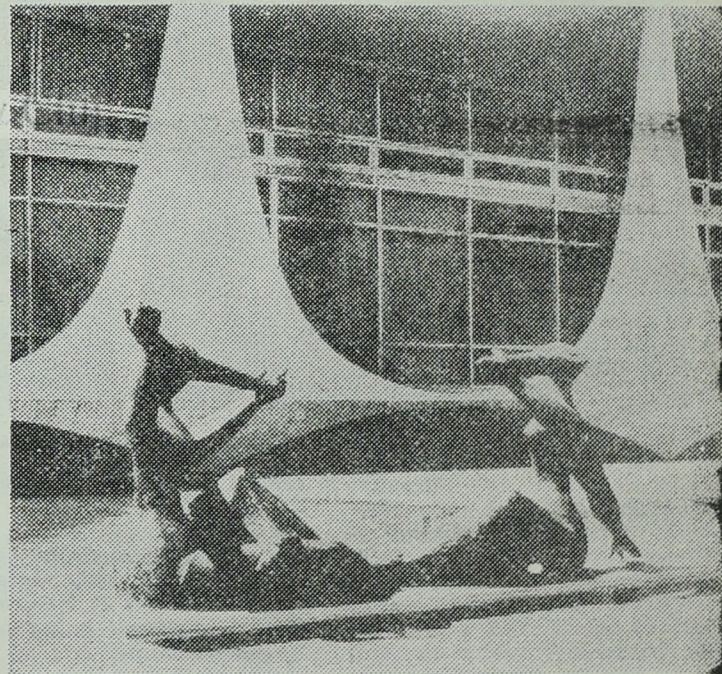
— Sînteți brazilian, deci din America latină. Ce gîndiți dvs.

lupta socială a țării noastre.

— Aveți ceva de adăugat?

O. N. Sînt optimist. Războaiele, amenințările, torturile, etc., tot ceea ce se întîmplă în această lume în transformare, ne arată numai că burghezia se deteriorează și luptă brutal, pentru ultima dată, pentru a-și apăra interesele murdare

(după „Avant-garde”)

Arhitectura urmează și protejează omul în toate activitățile sale.

Bernadette Devlin:
O tinerete militantă

V-o prezentăm în această fotografie pe Bernadette Devlin, zîmbind fericită după eliberarea sa din închisoarea Ardimagh, unde a ispășit o condamnare de 6 luni pentru participarea la tulburările din Ulster. Dincolo de cadrul puțin publicitar al clișeuului, zîmbetul ei exprimă hotărîrea de a continua lupta pe care o duce ca deputată pentru drepturile populației catolice din Irlanda de nord. Încă un loc în care aparențele religioase îmbracă de fapt profunde contradicții social-economice, rămășițe ale stăpînirii străine.

ANUNȚ

Ca în fiecare an, și anul acesta U.A.S., organizează în perioada vacanței de vară diferite excursii și tabere pentru studenți: în munți, în deltă, la mare. În numărul următor vă vom prezenta detaliat acțiunile ce se vor desfășura în cursul verii acestui an. Nerăbdătorii, pot obține pînă atunci, informații de la comisiile de turism din institut.

Colegiul de redacție

Redactor-șef: Adrian Novac.
Redactori-șefi adjuncți: Magda Rosenfeld, Liviu Cotarcă, Marius Crișan.

Șef lucrări ing. Mircea Ciugudean.
Secretar de redacție: Lucian Conea.

Neonela Savu, Ștefan Cserny, Mihai Surugiu, Constantin Novăcescu, Tudor Mircea, Emil Avram, Virgil Pascu, Dan Dubină.

Grafica: Adolf Losacova și Călin Popa.
Fotoreporteri: Gheorghe Teodose și Dan Dinculescu.